DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 czerwca 1946 r.

Nr 10

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

113

DEKRET

z dnia 16 kwietnia 1946 r.

o dodatku do uposażenia wojskowych, biorących udział w zwalczaniu przestępstw przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wojskowi czynnej służby, biorący bezpośredni udział w zwalczaniu przestępstw przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu, otrzymują dodatek do uposażenia, obliczany od uposażenia według stopnia wojskowego łącznie z dodatkiem funkcyjnym w wysokości:

a) oficerowie oraz podoficerowie zawodowi i nadterminowi, a także starsi szeregowcy nadterminowi 50%,

b) podoficerowie zasadniczej służby wojskowej i rezerwy 100%,

c) starsi szeregowcy i szeregowcy zasadniczej służby wojskowej i rezerwy . . 200%.

Dodatek przysługuje od dnia rozpoczęcia do dnia zakończenia akcji.

Art. 2. Wykaz jednostek wojskowych, którym przysługuje prawo do dodatku, oraz sposób wypłaty tego dodatku określa Minister Obrony Narodowej i Minister Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Obrony Narodowej, Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego i Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 maja 1946 r. Nr 18, poz. 118).

114

DEKRET

z dnia 24 kwietnia 1946 r.

o przejęciu agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wszelkie agendy, majątek i zobowiązania ustanowionej na podstawie uchwały Sejmu Królestwa Galicji i Lodomerii z Wielkim Księstwem Krakowskim z dnia 26 września 1907 r. Krajowej Centralnej Kasy dla Spółek Rolniczych we Lwowie, a następnie dekretem Naczelnika Państwa z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 212 i 213) przeniesionej do Warszawy i przekształconej na Centralną Kasę Spółek Rolniczych w Warszawie, statutowo zwanej Centralną Kasą Spółek Rolniczych, — ulegają przejęciu przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego w Warszawie, spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością.

Art. 2. Datę, warunki i sposób przejęcia agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego określi w drodze rozporządzenia Minister Skarbu.

Z chwilą przejęcia agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego Centralna Kasa Spółek Rolniczych przestaje istnieć i podlega wykreśleniu z rejestru handlowego.

Art. 3. Przejęcie agend, majątku i zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych przez Bank Gospodarstwa Spółdzielczego wolne jest od wszelkich podatków, opłat stemplowych, sądowych i innych należności, pobieranych od przeniesień majątkowych oraz od wzrostu kapitału udziałowego.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:

Władysław Gomułka

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 maja 1946 r. Nr 18, poz. 120).

115

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o podatkach komunalnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Podatkami pobieranymi na rzecz związków samorządu terytorialnego (podatkami komunalnymi) są:

1) podatek gruntowy,

2) podatek od nieruchomości,

3) podatek od lokali,

4) podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk,

5) podatek od kopalń,

6) inne podatki komunalne (art. 34—38).

Art. 2. 1. Władzami wymiarowymi są organa wykonawcze gmin wiejskich i miejskich oraz powiatowych związków samorządowych.

2. Władzami odwoławczymi są organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, a dla m. st. Warszawy i m. Łodzi — Minister Administracji Publicznej.

Art. 3. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Dział II.

Podatek gruntowy.

Art. 4. 1. Podatkowi gruntowemu podlegają gospodarstwa rolne.

2. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się ogólny obszar gruntów posiadanych przez jednego podatnika, a położonych w jednej gminie.

Art. 5. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających gospodarstwa rolne osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające gospodarstwa rolne uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują gospodarstwa jak właściciel, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z dniem 1 stycznia tego roku, w którym nastąpiło objęcie w posiadanie gospodarstwa rolnego lub ustały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w ciągu którego ustało posiadanie gospodarstwa rolnego lub powstały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

Art. 7. 1. Podstawę opodatkowania stanowi przychód szacunkowy z gospodarstwą rolnego z roku

poprzedzającego rok podatkowy, wyrażony w kwintalach żyta. W tym celu liczbę hektarów gruntów gospodarstwa rolnego (ust. 2) mnoży się przez normy przeciętnej przychodowości gruntów (ust. 3, 5, 6 i 7) i przez przeciętną cenę jednego kwintala żyta z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Przy ustalaniu liczby hektarów gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów, zarówno użytkowanych jak i nieużytkowanych, z wyłączeniem gruntów nie podlegających opodatkowaniu (art. 9).

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu określać będą w drodze rozporządzeń po uprzednim zasięgnięciu opinii prezydiów wojewódzkich rad narodowych, powziętej po wysłuchaniu powiatowych (miejskich) komisji podatku gruntowego (art. 8), corocznie dla każdego powiatu przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w kwintalach żyta (norma podstawowa) oraz przeciętną cenę jednego kwintala.

4. Norma podstawowa wyraża ogół pożytków uzyskanych z eksploatacji gospodarstwa rolnego typu ziemniaczano-żytniego, nie wyłączając pożytków z działów specjalnych, jeżeli te działy nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w tego rodzaju gospodarstwie rolnym.

5. Normę przychodowości łąk i pastwisk określa się oddzielnie w stosunku procentowym do normy podstawowej.

6. Normę przychodowości z 1 ha gruntów zajętych pod lasy ustala się w wysokości 1 kwintala żyta.

7. Przychód z gruntów znajdujących się pod jeziorami ustala władza wymiarowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

8. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego (art. 8) określa za pomocą norm, kiedy działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym (ust. 4).

9. Za specjalne działy gospodarstwa rolnego uważa się nasiennictwo, sadownictwo, ogrodownictwo, uprawę kwiatów, uprawę i zbiór roślin lekarskich, szkółki drzewek i krzewów, uprawę wikliny, chmielarstwo, jedwabnictwo, plantacje tytoniu, pszczelarstwo, łowiectwo, rybołówstwo, hodowlę ryb, połów i hodowlę raków, wydobywanie torfu, piasku, żwiru, kamieni, specjalnie rozwinięte: mleczarstwo, hodowlę bydła, koni, owiec i innych zwierząt użytkowych, hodowlę lub tuczenie ptactwa domowego, hodowlę innych ptaków itp. działy specjalne.

10. Jeżeli działy specjalne są prowadzone w gospodarstwie rolnym w większym rozmiarze niż to wynika z norm, o których mowa w ust. 8, do podstaw opodatkowania dolicza się różnicę między przychodem faktycznym z działów specjalnych a przychodem obliczonym z tych działów na podstawie przeciętnych norm przychodowości gruntów, o których mowa w ust. 3 i 5. Nadwyżkę tę ustala się na podstawie wiarogodnych rejestrów gospodarczych, prowadzonych przez podatnika, w ich braku — na podstawie norm szacunkowych, określonych w rozporządzeniu Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 5), a w braku tych norm — po wysłuchaniu opinii biegłych.

11. Różnicy, o której mowa w ust. 10, nie dolicza się do podstawy opodatkowania, jeżeli co do części lub całości przychodów ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego podatnik opłaca podatek obrotowy.

12. Przychodem faktycznym ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego są wszelkie dobra gospodarcze otrzymane z tego działu, nie wyłączając dóbr zużytych we własnym gospodarstwie domowym.

13. Podstawa opodatkowania zmniejsza się o udowodnione koszty oprocentowania długów, zaciągniętych na potrzeby gospodarstwa rolnego.

Art. 8. 1. Normę podstawową różniczkuje na terenie danego powiatowego związku samorządowego bądź miasta wydzielonego z powiatowego związku samorządowego według stref ekonomicznych i grup gospodarstw (gromad) powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego według zasad oraz w trybie, jakie ustalą w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, powinno przewidywać:

1) podział powiatu na strefy ekonomiczne,

2) podział gospodarstw rolnych w powiecie na grupy:

a) ziemniaczano-żytnią,

b) zbożowo-hodowlaną,

c) ogrodniczo-hodowlaną,

3) stosunek procentowy normy podstawowej przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw rolnych, wymienionych w pkt 2) lit. b) i c) do grupy gospodarstw rolnych wymienionych w pkt 2) lit. a),

4) podział łąk i pastwisk na rodzaje w zależności od ich właściwości oraz stosunki procentowe, o których mowa w art. 7 ust. 5,

5) normy szacunkowe dla wszystkich lub niektórych działów specjalnych w gospodarstwie rolnym, o których mowa w art. 7 ust. 10.

3. Przepisy art. 7 ust. 4, 8, 9, 10, 11 i 12 mają odpowiednie zastosowanie przy ustalaniu norm przeciętnego przychodu z jednego hektara gruntów gospodarstw typu zbożowo-hodowlanego oraz ogrodniczo-hodowlanego, jak również przy szacowaniu przychodów z działów specjalnych w tych gospodarstwach.

4. W skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego wchodzą:

1) 3 przedstawiciele powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, których spośród zawodowych rolników wybiera rada narodowa, wyznaczając jednego z nich na przewodniczącego komisji i jednego na zastępcę przewodniczącego,

2) przedstawiciel urzędu skarbowego, jako sekretarz,

3) powiatowy bądź wojewódzki inspektor samorządowy,

4) powiatowy komisarz ziemski lub jego zastępca,

5) kierownik powiatowego biura rolnego lub jego zastępca,

6) przedstawiciel powiatowego związku samopomocy chłopskiej.

W m. st. Warszawie i m. Łodzi w skład komisji podatku gruntowego wchodzi trzech przedstawicieli miejskiej rady narodowej, w miarę możności zawodowych rolników, spośród których rada wyznacza jednego na przewodniczącego komisji i jednego na jego zastępcę, jeden przedstawiciel zarządu miejskiego oraz przedstawiciel izby skarbowej.

Art. 9. Od podatku są zwolnione:

1) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, strome stoki i parowy, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, glinie, torfie, piasku itp. oraz grunty pod wodami otwartymi,

2) grunty podlegające podatkowi od nieruchomości,

3) grunty należące do prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, jeżeli dochody z tych gruntów przeznaczone są wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób,

4) grunty pod cmentarzami,

5) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi: drogami, placami i parkami,

6) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i internaty dla uczącej się młodzieży oraz użytkowane wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub przez należące do instytucyj publiczno-prawnych zakłady doświadczalne,

7) grunty pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego i użytkowane w celach wojskowych, bądź w celach bezpieczeństwa publicznego, a nie w celu osiągania dochodu,

8) grunty nie będące poprzednio gruntami leśnymi, zalesione na podstawie pisemnego zezwolenia właściwej władzy — na okres lat 30, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,

9) nieużytki zalesione na podstawie ustawy o zalesieniu niektórych nieużytków, bądź dobrowolnie w sposób sztuczny — na okres lat 50, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,

10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek wprowadzonych ograniczeń w użytkowaniu — grunty pod lasami, uznanymi za ochronne z tego powodu, że lasy:

a) zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,

b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem,

c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów,

d) mają szczególne znaczenie dla obrony Państwa,

e) mają znaczenie przyrodniczo-naukowe,

11) poręby powstałe w czasie wojny 1939 — 1945, zalesione w okresie trwania wojny lub w okresie lat pięciu po jej ustaniu — na okres lat 20, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia.

Art. 10. 1. Podatek, poza przypadkami określonymi w ust. 3 i 4, wynosi od podstawy opodatkowania (art. 7) przeliczonej na równowartość:

1)	do 20	kwintali	żyta	— 4%	podstawy	opodatkowania
2)	ponad 20 do 50	"	"	— 5%	"	"
3)	" 50 do 100	"	"	— 6%	"	"
4)	" 100 do 200	"	"	— 7%	"	"
5)	" 200	"	"	— 8%	"	"

Równowartość określa się według ceny ustalonej w trybie art. 7 ust. 3.

2. Dopóki w rolnictwie obowiązują przepisy o obowiązku świadczeń rzeczowych, podatek określony w ust. 1 wynosi od podstawy opodatkowania przeliczonej na równowartość:

1) do 20 kwintali żyta — 2% podstawy opodatkowania
2) ponad 20 do 50 „ „ — 3% „ „
3) „ 50 do 100 „ „ — 4% „ „
4) „ 100 do 200 „ „ — 5% „ „
5) „ 200 „ „ — 6% „ „

Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi, od kiedy obowiązywać będą stawki podatku przewidziane w ust. 1.

3. Podatek wynosi 4% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych posiadanych przez:

1) Skarb Państwa i związki samorządowe z wyjątkiem gospodarstw, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki, pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym,

2) przedsiębiorstwa i majątki, o których mowa w pkt 1), jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego,

3) przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego, rozliczające się centralnie ze związkiem w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za rozliczające się centralnie, określą Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

5) instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód, zgodnie ze statutem, jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne,

6) państwowe przedsiębiorstwa, mające na celu prowadzenie gospodarstw rolnych,

7) lasy państwowe.

4. Podatek wynosi 3% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych, uznanych za ośrodki kultury rolnej.

5. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do obniżania podatku dla niektórych rodzajów gospodarstw rolnych w drodze rozporządzenia.

Art. 11. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej, niż czworo dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż sześcioro dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wtenczas, gdy podatnik ma więcej niż ośmioro dzieci na utrzymaniu.

2. Zniżka, o której mowa w ust. 1, odnosi się tylko do tych podatników, których roczna podstawa opodatkowania nie przekracza równowartości pieniężnej 70 kwintali żyta.

3. Za dzieci uważa się dzieci ślubne, nieślubne, przysposobione i pasierbów do lat 18, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

4. Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze, pobierające naukę lub odbywające praktykę zawodową — do ukończenia przez nie 24 roku życia, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

5. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, ulga, o której mowa w ustępach poprzedzających, następuje: w rozmiarze 25%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż czworo dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż sześcioro dzieci.

Art. 12. 1. Nadzwyczajne okoliczności istotnie osłabiające zdolność płatniczą podatnika np. klęski żywiołowe, długotrwała choroba, nieszczęśliwy wypadek mogą być podstawą do zmniejszenia przez władzę wymiarową z urzędu lub na wniosek podatnika podatku najwyżej o 50%. W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach, może nastąpić nawet całkowite zwolnienie od podatku.

2. Dla gospodarstw rolnych, których przychodowość została obniżona przez doznane szkody z powodu działań wojennych oraz dla gospodarstw rolnych, powstałych z przebudowy ustroju rolnego lub z osadnictwa, a jeszcze nie zagospodarowanych lub zagospodarowanych niedostatecznie, władze wymiarowe mogą w latach 1946, 1947 i 1948 z urzędu lub na wniosek podatnika zmniejszyć podatek o stosowny procent. Jeżeli jednak ogólna suma podatku w okręgu danej władzy wymiarowej miałaby ulec z powodu zastosowania ulg, o których mowa, zniżeniu więcej niż o 20%, ulgi w podatku wymagają zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

3. Jeżeli gospodarstwo rolne podatnika odbiega od typu przyjętego dla całej gromady w uchwale komisji o zaliczeniu gromady do grupy gospodarstw tak, że faktyczny przychód podatnika jest mniejszy lub większy od ustalonego szacunkowo (art. 7) co najmniej o 30%, władza wymiarowa może zastosować do niego normy przeciętnej przychodowości właściwe ze względu na typ jego gospodarstwa.

4. Zmniejszenie podatku (ust. 1 i 2) lub podstawy opodatkowania (ust. 3) może nastąpić także po wymiarze podatku, w tym jednak przypadku wy-

maga zgody władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

Art. 13. Podatek płatny jest w dwóch ratach do dnia 1 marca i 1 listopada każdego roku.

Art. 14. Podatnicy podatku gruntowego nie podlegają podatkowi dochodowemu, jeżeli obok przychodów z gospodarstwa rolnego nie posiadają bądź wcale innych źródeł przychodów bądź też, jeżeli dochód roczny z tych źródeł przychodów nie przekracza kwoty zwolnionej od podatku dochodowego w myśl przepisów dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Dział III.

Podatek od nieruchomości.

Art. 15. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają:

1) w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości z wyjątkiem gruntów niezabudowanych o obszarze ponad 5.000 m. kw. użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami zamkniętymi, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołóstwa,

2) w gminach wiejskich:

a) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnym (art. 4 ust. 2),

b) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, związane wprawdzie z gospodarstwem rolnym, lecz stale użytkowane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu, bądź też użytkowane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki, a nie gospodarstwo rolne, jako całość.

2. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:

1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego,

2) budynki mieszkalne zamieszkałe przez właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę.

Art. 16. Od podatku są zwolnione:

1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa z wyjątkiem nieruchomości użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

2) nieruchomości stanowiące własność związków samorządu terytorialnego z wyjątkiem nieruchomości użytkowanych przez przedsiębiorstwa tych związków oraz przez przedsiębiorstwa pozostające pod ich zarządem; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego, rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za rozliczające się centralnie, określą Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

3) nieruchomości stanowiące własność instytucji ubezpieczeń społecznych, prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucji, zakładów opiekuńczych, związków zawodowych oraz osób prawnych, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych,

4) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości, stanowiące własność państw obcych, służące na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów tych państw, jak również zajęte na lokale mieszkalne dla osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulów i urzędników konsularnych, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej, z wyłączeniem części nieruchomości oddanych w najem lub bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim,

5) grunty pod drogami i placami oddanymi do publicznego użytku,

6) grunty pod torami kolejowymi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,

7) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami nie pozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę,

8) nieruchomości lub ich części z powodu złego stanu nie zamieszkałe ani też nie użytkowane w inny sposób,

9) nieruchomości zajęte na szpitale odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382),

10) nieruchomości wymienione w art. 15 ust. 1, pkt 2 lit. b), jeżeli składają się najwyżej z 4 izb,

11) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, dla których podstawa opodatkowania nie przekracza 100 zł w stosunku rocznym.

Art. 17. 1. Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:

1) w gminach miejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,

2) w gminach wiejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a położoną na obszarze tej samej gromady.

2. Grunt, na którym znajduje się budynek, wraz z podwórzem stanowi jedną jednostkę podatkową, nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

Art. 18. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających nieruchomości osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające nieruchomości uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują nieruchomości jak właściciele, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 19. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających ten obowiązek, bądź gdy nieruchomość utraciła warunki zwolnienia od podatku.

2. Dla budynków nowowybudowanych, części dobudowanych lub nadbudowanych obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowe używanie budynku nowowybudowanego, części dobudowanej lub nadbudowanej.

3. W razie wzniesienia budynku na cudzym gruncie obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. 2 i obejmuje także grunt.

Art. 20. 1. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomość utraciła cechy uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 15 bądź uzyskała warunki zwolnienia od podatku przewidzianego w art. 16.

2. W przypadku określonym w art. 19 ust. 3, obowiązek podatkowy właściciela gruntu kończy się z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

Art. 21. 1. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz z tytułu najmu należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

2. Dla nieruchomości lub ich części, nie oddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę do opodatkowania przyjmuje się wartość czynszową ustaloną w wysokości czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy.

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą w drodze rozporządzeń podstawę opodatkowania:

1) dla nieruchomości lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowe),

2) dla gruntów niezabudowanych, które nie są wynajmowane lub wydzierżawione i dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 2. Podstawa ta może być różna w poszczególnych latach podatkowych, a nawet w poszczególnych miejscowościach.

Art. 22. Podatek wynosi:

1) od podstawy opodatkowania (art. 21) nie przekraczającej 2.000 złotych — 20% podstawy opodatkowania,

2) od wyższej podstawy opodatkowania — 30% podstawy opodatkowania.

Art. 23. Podatek płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada każdego roku.

Dział IV.

Podatek od lokali.

Art. 24. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale (pomieszczenia) w nieruchomościach (budynkach), określonych w art. 15, zajęte zarówno na cele mieszkalne, jak i na inne cele (użytkowe).

Art. 25. Od podatku są zwolnione:

1) lokale zajmowane przez urzędy państwowe oraz przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

2) lokale zajmowane przez urzędy samorządowe, przedsiębiorstwa samorządowe, rozliczające się

centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za rozliczające się centralnie, określą Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

3) lokale zajmowane przez instytucje ubezpieczeń społecznych, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, zakłady opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim, a także z wyjątkiem lokali w całości lub w części zajmowanych przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych,

4) pod warunkiem wzajemności — lokale zajmowane na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów państw obcych, jak również lokale zajmowane przez osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości oraz przez konsulów i urzędników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej,

5) lokale niezajęte,

6) lokale zajmowane na szpitale, odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382).

Art. 26. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych zajmujących lokale lub ich części w charakterze najemców.

2. Najemcami w rozumieniu niniejszego dekretu są lokatorzy główni i osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji mieszkaniowych lub władz kwaterunkowych.

3. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część, za zwyżkę jednak podatku, wynikającą z przepisu art. 29 ust. 2, odpowiada solidarnie z podatnikiem wyłącznie osoba w tym przepisie wymieniona.

Art. 27. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się od początku następnego miesiąca:

1) po zajęciu lokalu,

2) po utracie przez lokal zwolnienia określonego w art. 25.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca, w którym:

1) lokal opróżniono,

2) lokal uzyskał zwolnienie na zasadzie art. 25.

3. Zmiany okoliczności faktycznych, zachodzące w ciągu roku podatkowego, mające wpływ na wysokość podatku, bierze się pod uwagę od najbliższego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zmiany zaszły.

Art. 28. 1. Podstawę opodatkowania, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 30, stanowi roczny czynsz obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r. (podstawowego), a dla lokali (pomieszczeń) nie oddanych w najem, a w szczególności dla zajmowanych bezpłatnie, wartość czynszowa ustalona w wysokości rocznego czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w miesiącu sierpniu 1939 r.

2. W razie niemożności ustalenia w sposób wskazany w ust. 1 wartości czynszowej w odniesieniu do lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach wymienionych w art. 21 ust. 3 za podstawę opodatkowania przyjmuje się 5% wartości obiegowej nieruchomości lub jej części z miesiąca sierpnia 1939 r.

Art. 29. 1. Podatek wynosi:

1) dla lokali mieszkalnych 100%

2) dla lokali (pomieszczeń) zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowych) przez podatników podatku obrotowego:

a) jeżeli podatnik wykonuje świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej mierze po cenach reglamentowanych 200%

b) w pozostałych przypadkach 600%

3) dla lokali użytkowych, zajmowanych przez inne osoby 100%

podstawy opodatkowania. Lokal mieszkalny chociażby w części zajmowany lub użytkowany na inne cele niż mieszkalne uważa się za lokal użytkowy.

2. Dla lokalu mieszkalnego lub jego części (ust. 1 pkt 1), w którym zamieszkuje chociażby jedna osoba, korzystająca w charakterze najemcy lub podnajemcy z lokalu użytkowego (ust. 1 pkt 2), podatek podwyższa się o 200%.

3. Zamiast stawek, o których mowa w ust. 1, miejskie lub gminne rady narodowe mogą wprowadzać opodatkowanie lokali mieszkalnych i użytkowych stawkami stałymi w wysokości uzależnionej od powierzchni, położenia i jakości danego lokalu. W tym przypadku górna granica stawek powinna być tak obliczona, aby opodatkowanie nie było wyższe niż 3 zł miesięcznie z metra kwadratowego powierzchni użytkowej albo od opodatkowania według ust. 1.

4. Uchwała, o której mowa w ustępie poprzedzającym, wymaga zatwierdzenia przez prezydium rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 30. 1. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego podsta-

wowego (wartości czynszowej, art. 28), podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Dla lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach określonych w art. 21 ust. 3 przyjmuje się podstawę opodatkowania w tym przepisie przewidzianą.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 podatek wynosi:

1) dla lokali mieszkalnych 10%

2) dla lokali użytkowych 15%

podstawy opodatkowania.

4. Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się, gdy obliczony na ich podstawie podatek jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1; w tym przypadku przepis ust. 2 tegoż artykułu nie ma zastosowania

Art. 31. 1. Podatek płatny jest w ratach miesięcznych do dnia 8 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W przypadkach nieotrzymania nakazu płatniczego do dnia 1 lutego roku podatkowego podatnik obowiązany jest wpłacać raty miesięczne w wysokości przypadającej w ubiegłym roku podatkowym. Różnica, jaka wyniknie w tym przypadku między kwotą podatku oznaczoną w nakazie płatniczym a sumą rat obliczonych na podstawie wymiaru za ubiegły rok podatkowy, płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Dział V.

Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 32. 1. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2. Na wyścigach konnych i podobnych widowiskach, połączonych z grą lub zakładami, wolno pobierać oprócz podatku od wstępu także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3. Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru tego podatku, jak również i zasady stosowania zwolnień i ulg podatkowych określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VI.

Podatek od kopalń.

Art. 33. 1. Na rzecz związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie węgla, ropy naftowej, cynku, ołowiu i innych ciał kopalnych, jak również na rzecz pobliskich związków samorządowych, w których zamieszkują robotnicy tych kopalń, będzie pobierany podatek od kopalń.

2. Podatek pobiera się od ilości wydobytych ciał kopalnych i nie może przenosić 1% ceny lub wartości sprzedażnej. Podatek może być różniczkowany według gatunku ciał kopalnych.

3. Obowiązane do zapłaty tego podatku są kopalnie wymienione w ust. 1.

4. Jeżeli jest dwa lub więcej związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatku, co do wysokości i sposobów pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych powinno nastąpić porozumienie między współuprawnionymi związkami samorządowymi. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte, sprawę rozstrzyga wojewódzka rada narodowa.

Dział VII.

Inne podatki komunalne.

Art. 34. Oprócz podatku od lokali gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać podatek od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób zamieszkujących lokal, uważać należy za zbędne (podatek od zbytku mieszkaniowego).

Art. 35. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać oprócz podatków wymienionych w niniejszym dekrecie, podatki, obciążające inne źródła nie wymienione w niniejszym dekrecie, z uwzględnieniem art. 36.

Art. 36. 1. Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków samorządowych.

2. Źródeł, które są obciążone podatkami państwowymi albo podatkami komunalnymi wymienionymi w niniejszym dekrecie, nie wolno ponownie obciążać podatkami.

3. Również nie mogą być pobierane na rzecz związków samorządowych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych, od artykułów, objętych monopolami państwowymi oraz od świadczeń przedsiębiorstw państwowych lub pozostających pod zarządem państwowym.

4. Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu mogą wydać w drodze rozporządzenia przepisy zmierzające do zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu podatników na rzecz związków samorządowych.

Art. 37. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie wprowadzenia lub zmiany podatków, o których mowa w art. 35, powinny być w zasadzie podejmowane nie później niż do końca miesiąca listopada każdego roku.

2. Uchwały związków samorządowych, wymienione w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, zarówno co do ich legalności, jak i celowości. Władze nadzorcze oraz prawo odwołania się od decyzji tych władz określone są w dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129).

3. Uchwały w sprawie pobierania podatków komunalnych powinny być podane do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Art. 38. 1. O wymiarze podatków komunalnych powinien być każdy podatnik powiadomiony indywidualnie, jeżeli ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadamiania.

2. O wysokości i terminach płatności wszystkich podatków komunalnych, wymierzanych w stosunku rocznym, powinien być podatnik powiadomiony przed dniem 1 kwietnia; wyjątek stanowią przypadki, gdy podstawa opodatkowania podatku komunalnego powstanie dopiero w ciągu roku podatkowego.

3. Ministrowie Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą statuty wzorowe podatków pobieranych w myśl przepisów niniejszego działu.

Dział VIII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. 1. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać w latach podatkowych 1946 i 1947 podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych, nie wyłączając spożycia artykułów objętych monopolami państwowymi.

2. Wysokość podatku nie może przekraczać 10% należności za spożycie.

3. W pierwszym półroczu 1946 r. pobiorą gminy zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości od 50% do 100% podatku gruntowego, przypadającego na podstawie przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73); zaliczka ta podlega potrąceniu z wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1946.

Art. 40. 1. Podatek od lokali, ustalony na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1) i art. 30 ust. 3 pkt 1), obniża się o 75% na rok podatkowy 1946 dla lokali mieszkalnych, jeżeli lokale te zajmują osoby (art. 26 ust. 1), zatrudnione w służbie publicznej, w instytucjach ubezpieczeń społecznych, w związkach zawodowych oraz w przedsiębiorstwach państwowych i związków samorządu terytorialnego, jak również w przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym i związków samorządu terytorialnego; przepis ten obejmuje także osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych.

2. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydawania rozporządzeń w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania w roku podatkowym 1946 poboru podatku, określonego w ust. 1, oraz w sprawie obniżania podatku w granicach do 75% i w następnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup osób wymienionych w ust. 1, przy czym ulgi te zarówno w roku podatkowym 1946, jak i w latach następnych mogą być różniczkowane w zależności od wielkości zajmowanego lokalu.

3. Gminne bądź miejskie rady narodowe mogą w granicach słuszności gospodarczej obniżać, a nawet całkowicie zwalniać poszczególne grupy podatników od podatku od lokali, ustalonego na podstawie art. 29 ust. 1 i art. 30 ust. 3 dla lokali mieszkalnych.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie uchybiają przepisom art. 29 ust. 2.

Art. 41. 1. Ulgi, przyznane już na mocy specjalnych przepisów dla nowowzniesionych budowli, części dobudowanych lub nadbudowanych oraz dla lokali w nich znajdujących się, nie zwalniają od obowiązku opłacania podatku od nieruchomości i podatku od lokali, pobieranych na podstawie niniejszego dekretu.

2. W latach podatkowych 1946 i 1947 będzie pobrany podatek od nieruchomości, bez względu na faktyczny czynsz z tytułu najmu, od podstawy opodatkowania obliczonej w myśl przepisów art. 28 w odniesieniu do części mieszkalnej budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281). Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Odbudowy i Skarbu mogą powyższą ulgę przedłużać w drodze rozporządzeń na następne lata.

3. W roku podatkowym 1946 podstawę opodatkowania dla podatku od nieruchomości od części użytkowych stanowi dwunastokrotny czynsz lub

wartość czynszowa (art. 21 ust. 2) za miesiąc styczeń 1946 r.

Art. 42. W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy wiejskiej oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej bądź odwrotnie, pobór podatku, którego wymiar i pobór uzależniony jest w myśl przepisów niniejszego dekretu od tego, czy dana miejscowość posiada ustrój gminy miejskiej czy wiejskiej, rozpoczyna się lub kończy od początku lub z końcem roku następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. odpowiedni akt prawny.

Art. 43. Przepisy niniejszego dekretu dotyczące gminy miejskiej odnoszą się także do gmin wiejskich bądź do gromad o charakterze miejskim, a przepisy niniejszego dekretu dotyczące gmin wiejskich odnoszą się także do gmin miejskich o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie i gromady o charakterze miejskim, jako też gminy miejskie o charakterze wiejskim, oznaczą Ministrowie: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 44. Wymiar i pobór podatków komunalnych, przypadających na rzecz powiatowego związku samorządowego, może wydział powiatowy poruczyć gminom wiejskim za wynagrodzeniem do wysokości 5% sum pobranych i wpłaconych na rzecz powiatowego związku samorządowego.

Art. 45. Upoważnia się Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydania w drodze rozporządzeń przepisów, jakie okażą się konieczne dla unormowania spraw wynikających z odrębnego ustawodawstwa śląskiego w zakresie podatków komunalnych łącznie z opłatami na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 46. Uchwały w sprawie samoistnych podatków komunalnych, powzięte na podstawie przepisów dotychczasowych, pozostają w mocy, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu.

Art. 47. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się do wymiaru i poboru podatków, począwszy od roku podatkowego 1946, z wyjątkiem przepisów art. 41 ust. 1, który ma zastosowanie również i dla roku podatkowego 1945.

Art. 48. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach niniejszym dekretem unormowanych, a w szczególności:

1) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) z późniejszymi zmianami,

2) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),

3) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

4) ustawa z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104) z późniejszymi zmianami,

5) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73),

6) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74),

7) ustawa z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym w brzmieniu obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 1 marca 1939 r. (Dz. U. Śl. z 1939 r. Nr 5, poz. 12),

8) ustawa z dnia 24 maja 1927 r. o podatku od kapitałów i rent w województwie śląskim (Dz. U. Śl. Nr 14, poz. 28),

9) przepisy ustaw szczególnych w częściach dotyczących podmiotowych zwolnień od podatków.

2. Przepisy wymienione w ust. 1 stosuje się jednak do podatków komunalnych, przypadających za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

3. Rozporządzenia wydane na podstawie:

1) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) z późniejszymi zmianami oraz

2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim (Dz. U. Śl. z 1926 r. Nr 17, poz. 30) z późniejszymi zmianami —
zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami opartymi na niniejszym dekrecie, o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 49. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 50. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r. Na terenach Ziem Odzyskanych zakres obowiązywania przepisów niniejszego dekretu zarówno w odniesieniu do osób, jak i obszą-

ru określi w drodze rozporządzenia Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Przedruk z Dz. U. R P. z dnia 24 maja 1946 r. Nr 19, poz 128).

116

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o finansach komunalnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Wydatki związane z wykonywaniem swych zadań związki samorządu terytorialnego pokrywają wpływami osiąganymi:

1) z podatków,

2) z opłat i specjalnych dopłat,

3) z przedsiębiorstw samorządowych,

4) z dotacji ze Skarbu Państwa,

5) z pożyczek,

6) z innych wyżej nie wymienionych źródeł.

Art. 2. Ustawy, nakładające na związki samorządowe nowe zadania, powinny im zapewnić dostateczne źródła dochodu na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 3. Budżety związków samorządowych powinny być pod względem okresu budżetowego dostosowane do budżetu Państwa.

Art. 4. Wyrazy „związki samorządowe", użyte w niniejszym dekrecie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe i wojewódzkie związki samorządowe, jako też gminy wiejskie i miasta.

Dział II.

Podatki.

Art. 5. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich przypada:

1) Państwu 20%

2) powiatowemu związkowi samorządowemu 35%

3) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

4) Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu 5%

5) gminie , , ... reszta.

2. Przy obliczaniu przypadających na rzecz Państwa 20% wpływów nie bierze się pod uwagę kwot podatku zapłaconego przez podatników, wymienionych w art. 10 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

3. Wymienione w ust. 1 części wpływów przypadające na rzecz Państwa i Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego zarządy gmin wiejskich obowiązane są przekazywać kasie właściwego urzędu skarbowego za każdy miesiąc ubiegły w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

4. Nie przekazane w terminie wskazanym w ust. 3 części wpływów uważa się za zaległości zarządów gmin wiejskich podlegające ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

Art. 6. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach miejskich przypada:

1) miastu . . . . , 97%
2) Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych na cele samorządu rolniczego . 3%

2. Przepisy art. 5 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 7. 1. Z wpływów z podatku od nieruchomości przypada:

1) w gminach wiejskich i nie wydzielonych miejskich:

a) gminie 80%

b) powiatowemu związkowi samorządowemu 15%

c) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

2) w miastach wydzielonych:

a) miastu 95%

b) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

2. W m. st. Warszawie i w m. Łodzi całkowity wpływ z podatku od nieruchomości przypada miastu.

Art. 8. Wpływy z podatku od lokali w gminach miejskich i wiejskich przypadają w całości gminie.

Art. 9. Wpływy z podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, z podatku od kopalń oraz podatków komunalnych, przewidzianych w art. 34—38 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) przypadają w całości na rzecz pobierających związków samorządowych.

Dział III.

Opłaty i specjalne dopłaty.

Art. 10. Związki samorządowe mogą pobierać opłaty:

1) administracyjne za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych; opłaty te można pobierać w gotówce lub znaczkami miejskimi,

2) za używanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego,

3) targowe od handlu w miejskich halach targowych lub na targowiskach; pobieranie opłat od artykułów żywności, dostarczonych przez producentów rolnych, jest dozwolone tylko w razie sprzedaży tych artykułów w miejskich halach targowych.

Art. 11. 1. Uchwały rad narodowych w sprawie pobierania opłat administracyjnych i sposobu ich uiszczania oraz opłat targowych podlegają zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Wysokość opłat administracyjnych powinna być oznaczona z uwzględnieniem kosztów utrzymania tego działu zarządu samorządowego, za którego czynności opłaty mają być pobierane.

2. Władza nadzorcza może uchylić lub zmienić uchwały w sprawie poboru opłat wymienionych w art. 10 pkt 2), jeżeli opłaty te wskutek istotnej zmiany warunków gospodarczych staną się niewspółmierne do kosztów utrzymania zakładu i urządzeń dobra publicznego.

Art. 12. 1. Celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw mogą związki samorządowe pobierać zaliczki na opłaty od osób korzystających z tych zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2. Wysokość zaliczek powinna być różniczkowana w zależności od stopnia zdolności płatniczej tych osób. W razie udowodnienia ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3. Uchwały o pobieraniu zaliczek, przewyższających trzykrotną opłatę miesięczną, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Art. 13. 1. Związki samorządowe pobierają na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną specjalną nawierzchnią, po wysłuchaniu opinii samorządów gospodarczych, specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości gruntowych i budynkowych, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym te urządzenia i zakłady lub przedsiębiorstwa przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty powinna być stopniowana w stosunku do wartości osiąganych korzyści gospodarczych lub udogodnień.

2. Rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi sposób zawiadamiania podatników o uchwale w sprawie pobierania specjalnych dopłat i oznaczy termin do wniesienia odwołania od uchwały.

3. W przypadku wniesienia odwołania w przedmiocie specjalnej dopłaty uchwała nie może być wykonana przed rozstrzygnięciem odwołania w stosunku do osoby, która je wniosła.

4. Związki samorządowe mogą uchwalić zaniechanie poboru specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego wpływami z komunalnych podatków i opłat lub innymi dochodami jest wskazane w interesie publicznym. Uchwała ta podlega

zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Władza nadzorcza może później nakazać pobór specjalnych dopłat, o ile nastąpi istotna zmiana okoliczności uzasadniających zatwierdzoną uchwałę.

Art. 14. 1. Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego mogą wojewódzkie związki samorządowe pobierać specjalne dopłaty także od miast i powiatowych związków samorządowych, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści i udogodnienia, a to stosownie do wartości tych korzyści lub udogodnień. To samo uprawnienie służy powiatowym związkom samorządowym w stosunku do miast nie wydzielonych z powiatów, a położonych na ich obszarze.

2. W razie sporu między związkami samorządowymi na tle stosowania przepisu ustępu poprzedzającego rozstrzyga — o ile spór dotyczy wojewódzkich związków samorządowych — Prezydium Krajowej Rady Narodowej, poza tym zaś prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Do specjalnych dopłat, określonych w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy zawarte w art. 13 ust. 1, 2 i 3.

Art. 15. 1. Wojewódzki lub powiatowy związek samorządowy może pobierać na budowę drogi o twardej nawierzchni specjalne dopłaty od tych właścicieli gruntów i nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym budowane drogi przynoszą korzyści gospodarcze lub udogodnienie.

2. Specjalne dopłaty na budowę, pobierane na podstawie ust. 1, nie mogą przekraczać 35% kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości nie przekraczającej 5 metrów po potrąceniu świadczeń w naturze oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż trzy kilometry z każdej strony drogi. Wysokość maksymalnych dopłat określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, przy czym wysokość tych dopłat dla gospodarstw rolnych nie może przekraczać 20% wymiaru podatku gruntowego.

Art. 16. 1. Związki samorządowe mogą pobierać na utrzymanie dróg specjalne dopłaty od osób, nadmiernie zużywających drogi.

2. Dla oceny nadmiernego zużycia drogi miarodajnym jest powiększenie kosztów utrzymania drogi w stosunku do przeciętnych kosztów utrzymania na obszarze związku samorządowego dróg tej samej kategorii i o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana. Ogólna suma dopłat za nadmierne zużycie drogi nie może przewyższać różnicy między przeciętnymi kosztami utrzymania na obszarze związku dróg tej samej kategorii o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana, a kosztem utrzymania tej drogi.

3. Dopłaty mogą być zastąpione przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a podatnikiem.

4. Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze dopłat na utrzymanie dróg ustalają w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji.

Art. 17. Uchwały w sprawie poboru dopłat, wymienionych w art. 13—16, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Dział IV.

Przedsiębiorstwa samorządowe.

Art. 18. 1. Dochody przedsiębiorstw samorządowych powinny pokrywać co najmniej koszty eksploatacji wraz z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego. Nadwyżki dochodów przelewa się do budżetu administracyjnego związku samorządowego.

2. Opłaty za usługi i świadczenia przedsiębiorstw samorządowych nie podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych. Władza nadzorcza może jednak żądać zmiany tych opłat, o ile one nie odpowiadają miejscowym warunkom gospodarczym.

Dział V.

Dotacje ze Skarbu Państwa.

Art. 19. 1. Z funduszów Skarbu Państwa przyznaje się dotacje.

2. Dotacja podstawowa wynosi 10% wpływów z podatku obrotowego. Z tych 10% wpływów Państwo przekazuje za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 miesiąca następnego 80% na rzecz Komunalnego Funduszu Pożyczkowo - Zapomogowego, 10% na rzecz izb przemysłowo-handlowych oraz 10% na rzecz izb rzemieślniczych.

3. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych nieodzownymi potrzebami gminy miejskiej może być jej przyznana dotacja uzupełniająca.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do powiatowych związków samorządowych.

Art. 20. Sumy niezbędne na dotacje uzupełniające będą wstawiane do budżetu Ministerstwa Administracji Publicznej i Ministerstwa Ziem Odzyskanych po uprzednim zbadaniu przez władze

nadzorcze przy współudziale przedstawicieli Skarbu Państwa budżetów związków samorządowych, w szczególności co do celowości i oszczędności po stronie wydatków oraz co do właściwego wykorzystywania wszystkich źródeł przychodowych.

Art. 21. Dotychczasowe przepisy o dotacjach dla związków samorządowych na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Dział VI.

Pożyczki.

Art. 22. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie zaciągania pożyczek zarówno długoterminowych, jak i krótkoterminowych oraz uchwały w sprawie upoważnienia organów wykonawczych związków samorządowych do wystawiania weksli, wreszcie uchwały w sprawach nabywania i zbywania nieruchomości oraz objęcia poręki, wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych. W przypadkach, w których obowiązujące przepisy wymagają zatwierdzenia uchwał, dotyczących nabywania lub zbywania nieruchomości, przez inne władze lub organa, decyzje władz nadzorczych będą wydawane w porozumieniu z tymi władzami (organami).

2. Zadłużenie związków samorządowych w jakiejkolwiek postaci powinno być utrzymane w takich granicach, aby raty amortyzacyjne i odsetki od zaciągniętych długów nie wynosiły więcej, niż 25% dochodów zwyczajnych danego związku samorządowego. Przekroczenie tej granicy w gminach wiejskich i miejskich, nie wydzielonych z powiatowego związku samorządowego, wymaga zgody prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wyrażonej na wniosek wydziału wojewódzkiego, w innych zaś związkach samorządowych — zgody Prezydium Krajowej Rady Narodowej, wyrażonej na wniosek Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3. Pożyczki krótkoterminowe na zasilenie funduszów kasowych (poza budżetem) nie powinny przekraczać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych, pozostałych do zrealizowania w danym roku budżetowym. Przekroczenie tej normy wymaga zgody władz, wskazanych w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

Art. 23. Powiatowe związki samorządowe powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg tym gminom wiejskim, których dochody, mimo wykorzystania wszystkich źródeł dochodowych, nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

Dział VII.

Władze nadzorcze.

Art. 24. 1. Władzami nadzorczymi, właściwymi do zatwierdzania uchwał terenowych rad narodowych w sprawach finansowych, są prezydia rad narodowych hierarchicznie wyższego stopnia. Prezydia tych rad wydają decyzje na podstawie opinii starosty oraz naczelnika urzędu skarbowego — o ile chodzi o rady powiatowe, na podstawie zaś opinii wojewody oraz dyrektora izby skarbowej — o ile chodzi o rady wojewódzkie.

2. W stosunku do m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz w stosunku do wojewódzkich rad narodowych władzą nadzorczą właściwą do zatwierdzania uchwał w sprawach finansowych jest Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które decyduje ostatecznie na podstawie wniosków Ministrów Administracji Publicznej i Skarbu.

Art. 25. 1. Od decyzji władzy nadzorczej (art. 24 ust. 1) służy związkom samorządowym, a w przypadkach przewidzianych w art. 13 — 16 także osobom interesowanym, prawo wniesienia odwołania w ciągu miesiąca po doręczeniu decyzji.

2. Władzami, powołanymi do rozstrzygania odwołań i decydującymi ostatecznie, są prezydia rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 26. 1. Uchwała, podlegająca zatwierdzeniu, powinna być w ciągu dni 15 po jej powzięciu skierowana wraz z danymi, które wskaże rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, bezpośrednio do przełożonej władzy nadzorczej.

2. Jeżeli uchwała jest należycie poparta danymi, wskazanymi w rozporządzeniu, władza nadzorcza wyda swą decyzję w sprawie zatwierdzenia w ciągu dni 60, w razie braku tych danych zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3. Gdyby władza nadzorcza w powyższych terminach nie doręczyła związkowi samorządowemu zawiadomienia o odmowie zatwierdzenia, ani nie zwróciła mu uchwały do uzupełnienia, uważa się uchwałę z upływem 60 dni po jej otrzymaniu za zatwierdzoną.

4. Za dzień przesłania uchwały (ust. 1) oraz zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę — uważa się dzień nadania na pocztę.

5. Władza nadzorcza może odmówić rozpoznania uchwały, przedłożonej po terminie, oznaczonym w ust. 1.

Art. 27. Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej powzięcia, jeżeli w uchwale lub zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Dział VIII.

Przepisy końcowe i przejściowe.

Art. 28. 1. Minister Skarbu przekaże w latach podatkowych 1946 i 1947 wpływy z kart rejestracyj-

nych, pobierane na podstawie dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) w całości związkom samorządu terytorialnego. Wypłata za każdy miesiąc nastąpi w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

2. Ogólną sumę wpływów, jaka przypada z tytułu opłat za karty rejestracyjne z terenu powiatu, bez miast wydzielonych, dzieli urząd skarbowy między gminy wiejskie i gminy miejskie, nie wydzielone z powiatowego związku samorządowego, na podstawie klucza podziału, ustalonego uchwałą prezydium powiatowej rady narodowej; z sum przypadających według tej uchwały gminom wiejskim urząd skarbowy przekazuje 50% powiatowym związkom samorządowym.

3. W miastach wydzielonych całkowita suma wpływów z opłat za karty rejestracyjne przypada tym miastom.

4. Zaliczki wypłacone w miesiącach styczniu i lutym 1946 r. na poczet wpływów, o których mowa w ust. 1, ulegną potrąceniu z dochodów związków samorządu terytorialnego w trybie, który określi Minister Skarbu.

Art. 29. 1. Przypadająca Państwu część wpływów z podatku gruntowego w wysokości 20% przekazana zostanie w latach podatkowych 1946 i 1947 Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu.

2. Komunalny Fundusz Pożyczkowo-Zapomogowy z przypadających mu 5% wpływów z podatku gruntowego (art. 5 ust. 1 pkt 4) oddawać będzie 3/5 części do dyspozycji Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na cele samorządu rolniczego.

Art. 30. Dotychczasowe przepisy o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Art. 31. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 32. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, a w szczególności:

1) ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) wraz z późniejszymi zmianami z wyjątkiem art. 62 — 67,

2) ustawa z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 roku (Dz. U. Śl. Nr 17, poz. 30) wraz ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr 26, poz. 48) oraz ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr 9, poz. 16),

3) art. 50 pkt a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 2, poz. 16) w brzmieniu art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

(Przedruk z Dz. U. R P. z dnia 24 maja 1946 r. Nr 19, poz. 129)

117

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 kwietnia 1946 r.

w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 7 i art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu

jest mowa o „ustawie“ rozumie się przez to ustawę z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

2. Pod określeniem „właściwy minister“ rozumie się ministra właściwego ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa.

I. Komisje do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

§ 2. Jako organa właściwych ministrów dla spraw przejmowania przedsiębiorstw na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego tworzy się Główną Komisję do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw oraz wojewódzkie komisje do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

§ 3. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o „Głównej Komisji“ albo o „wojewódzkiej komisji“, rozumie się przez to Główną Komisję do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw bądź wojewódzką komisję do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

§ 4. 1. Główna Komisja działa przy Centralnym Urzędzie Planowania. Wojewódzkie komisje działają przy urzędach wojewódzkich po jednej dla obszaru każdego województwa oraz dla m. stoł. Warszawy i Łodzi.

2. Zarządzenie Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i ogłoszone w Monitorze Polskim, określi na obszarach Ziem Odzyskanych siedziby i teren działania wojewódzkich komisyj.

§ 5. Wydatki Głównej Komisji oraz wojewódzkich komisyj pokrywane są z budżetu Centralnego Urzędu Planowania.

§ 6. 1. W skład Głównej Komisji wchodzą: przewodniczący, powołany przez Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, zastępca przewodniczącego, powołany przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, oraz jako członkowie: delegaci wyznaczeni w liczbie 4 przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, po 2 przez Ministrów: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Ziem Odzyskanych, po jednym przez Ministrów: Administracji Publicznej, Sprawiedliwości, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Komunikacji, Zdrowia, Informacji i Propagandy, Leśnictwa, Odbudowy, Pracy i Opieki Społecznej, Poczt i Telegrafów oraz Spraw Zagranicznych.

2. Ponadto w skład Głównej Komisji wchodzi 10 członków wyznaczonych przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej, 8 członków wyznaczonych przez Komisję Centralną Związków Zawodowych, 2 członków wyznaczonych przez Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej, 2 członków wyznaczonych przez Związek Gospodarczy Spółdzielni „Społem“ oraz 2 członków wyznaczonych przez Związek Samopomocy Chłopskiej.

§ 7. 1. W skład wojewódzkiej komisji wchodzą: jako przewodniczący — delegat wyznaczony przez przewodniczącego Głównej Komisji, jako zastępca przewodniczącego — naczelnik wydziału przemysłowego odnośnego urzędu wojewódzkiego (Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy lub Łodzi) lub jego zastępca oraz jako członkowie — delegaci ministrów, wymienionych w § 6, 3 delegatów wojewódzkiej rady narodowej (w m. st. Warszawie i Łodzi — 3 delegatów miejskiej rady narodowej), 3 delegatów wojewódzkiej komisji związków zawodowych, 2 delegatów izby przemysłowo-handlowej, 2 delegatów właściwego miejscowo okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej oraz 2 delegatów Związku Samopomocy Chłopskiej.

2. Skład wojewódzkich komisyj na terenach Ziem Odzyskanych określi zarządzenie Ministra Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszone w Monitorze Polskim.

§ 8. 1. Główna Komisja rozpatruje sprawy w zespole 5 osób pod przewodnictwem delegata właściwego ministra.

2. Jeżeli w sprawie właściwych jest dwóch lub więcej ministrów, przewodniczącego zespołu wyznacza przewodniczący Głównej Komisji spośród delegatów tych ministrów.

3. Przewodniczący Głównej Komisji wyznacza 4 członków zespołu: jednego spośród delegatów ministrów, jednego spośród delegatów Prezesa Centralnego Urzędu Planowania oraz 2 kolejno spośród innych członków Głównej Komisji.

§ 9. 1. Odwołania od postanowień Głównej Komisji, przewidziane w § 61, rozpatruje zespół odwoławczy Głównej Komisji, składający się z 11 osób pod przewodnictwem przewodniczącego Głównej Komisji lub jego zastępcy.

2. W skład zespołu odwoławczego wchodzi delegat właściwego ministra.

3. Przewodniczący Głównej Komisji wyznacza 2 członków zespołu odwoławczego spośród delegatów ministrów, 2 spośród delegatów Prezesa Centralnego Urzędu Planowania oraz 5 kolejno spośród innych członków Głównej Komisji.

4. Jeżeli w sprawie właściwych jest dwóch lub więcej ministrów, przewodniczący Głównej Komisji wyznacza spośród ich delegatów członków zespołu odwoławczego.

§ 10. Do ważności posiedzeń plenarnych Głównej Komisji wymagana jest obecność przewodniczącego albo jego zastępcy oraz przynajmniej połowy pozostałych członków Głównej Komisji.

§ 11. 1. Wojewódzka komisja rozpatruje sprawy w zespole złożonym z 7 osób pod przewodnictwem przewodniczącego wojewódzkiej komisji lub jego zastępcy. Jako członkowie wchodzą: delegat właściwego ministra, delegat Ministra Skarbu, delegat wojewódzkiej rady narodowej, delegat wojewódzkiej komisji związków zawodowych oraz 2 innych członków wojewódzkiej komisji wyznaczonych kolejno przez przewodniczącego wojewódzkiej komisji.

2. Jeżeli w sprawie właściwych jest kilku ministrów, przewodniczący wojewódzkiej komisji winien do zespołu komisji powołać ponadto delegatów tych ministrów i w takiej samej liczbie innych członków komisji.

§ 12. Członek zespołu Głównej Komisji lub wojewódzkiej komisji powinien się wyłączyć z własnej inicjatywy lub na wniosek osób, biorących udział w postępowaniu:

a) jeżeli jest zainteresowany w wyniku sprawy;

b) w sprawie małżonka, krewnych lub powinowatych do czwartego stopnia włącznie oraz w sprawie osób związanych z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli;

c) w sprawie, w której był lub jest pełnomocnikiem właściciela przedsiębiorstwa;

d) jeżeli brał udział w wydaniu zaskarżonego postanowienia;

e) w sprawie, z powodu której wdrożono przeciw niemu dochodzenie wstępne, postępowanie dyscyplinarne lub karno-sądowe.

§ 13. 1. W razie wyłączenia członka zespołu komisji i niemożności powołania innego członka, będącego delegatem tej samej władzy lub instytucji, przewodniczący komisji zawiadomi o tym bezzwłocznie władzę lub instytucję, która członka tego delegowała.

2. Do czasu wyznaczenia nowego delegata mogą być przedsiębrane tylko te czynności, które nie cierpią zwłoki.

§ 14. 1. Wojewódzka Komisja właściwa jest do przeprowadzania postępowania dotyczącego:

a) przejścia na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na zasadzie art. 2 ust. 1 i 3 ustawy wszystkich przedsiębiorstw z wyjątkiem przedsiębiorstw należących do kategoryj wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. A pkt 1—9 oraz lit. C ustawy;

b) przejęcia na własność Państwa przedsiębiorstw na zasadzie art. 3 ust. 1 lit. A pkt 11, 13, 14, 16 i 17 oraz na zasadzie art. 3 ust. 1 lit. B ustawy.

Na żądanie właściwego ministra przewodniczący Głównej Komisji wyłączy spod właściwości wojewódzkiej komisji sprawy poszczególnych przedsiębiorstw i przekaże je do postępowania przewidzianego w § 30.

2. Miejscowo właściwa jest wojewódzka komisja, na której terenie działania położone jest przedsiębiorstwo.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo ma kilka zakładów pracy, podlegających właściwości różnych wojewódzkich komisyj, właściwą do prowadzenia postępowania jest ta komisja, na której terenie znajduje się siedziba zarządu przedsiębiorstwa, o ile Główna Komisja, ze względu na celowość postępowania, nie przekaże sprawy innej wojewódzkiej komisji.

4. O wyznaczeniu innej komisji, o której mowa w ustępie poprzednim, oraz o wyłączeniu sprawy spod właściwości wojewódzkiej komisji (ust. 1) przewodniczący Głównej Komisji ogłasza w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych) właściwym dla siedziby zarządu przedsiębiorstwa.

5. Wszczęcie postępowania w wyznaczonej wojewódzkiej komisji nastąpić może nie wcześniej, niż po upływie 14 dni od daty ogłoszenia, określonego w poprzednim ustępie.

§ 15. Główna Komisja rozpoznaje:

1) w zespole 5 członków (§ 8):

a) sprawy, w których zgłoszone zostały prawa lub zarzuty, przewidziane w § 32;

b) zażalenia i odwołania od postanowień wojewódzkich komisyj;

c) spory kompetencyjne między wojewódzkimi komisjami;

2) w zespole odwoławczym (§ 9) odwołania od postanowień Głównej Komisji określone w § 61;

3) na plenarnym posiedzeniu sprawy przekazane w trybie określonym w § 62.

II. Postępowanie.

A. Postępowanie przygotowawcze.

§ 16. Urzędy wojewódzkie (Zarządy Miejskie m. st. Warszawy i Łodzi) oraz izby przemysłowo-handlowe obowiązane są bezzwłocznie sporządzić spisy przedsiębiorstw, położonych na ich terenie działania, a podpadających pod przepis § 14, i przedłożyć je właściwej wojewódzkiej komisji.

§ 17. Na podstawie spisów, określonych w § 16, przewodniczący wojewódzkiej komisji sporządza bezzwłocznie wykazy przedsiębiorstw, które przechodzą albo podlegają przejęciu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

§ 18. Przewodniczący Głównej Komisji wyda szczegółowe instrukcje, dotyczące sporządzania spisów przedsiębiorstw (§ 16) oraz ich wykazów (§ 17).

§ 19. Wszelkie władze, urzędy i instytucję państwowe oraz samorządowe, wojewódzkie rady narodowe, izby przemysłowo-handlowe, osoby prawne prawa publicznego, wojewódzkie komisje związków zawodowych i związki rewizyjne spółdzielni R. P. mogą składać w wojewódzkich komisjach wnioski o wszczęcie postępowania, dotyczącego przejścia lub przejęcia na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego przedsiębiorstw, określonych w § 14.

§ 20. Wnioski te winny zawierać dokładne określenie nazwy i przedmiotu przedsiębiorstwa, miejsce jego położenia, dane uzasadniające wszczęcie postępowania oraz, w miarę możności, imię i nazwisko właściciela, jego obywatelstwo, narodowość i miejsce zamieszkania. Jeżeli właścicielem jest osoba prawna, należy podać w miarę możności imiona i nazwiska członków zarzadu oraz udziałowców, ich obywatelstwo, narodowość i miejsce zamieszkania.

§ 21. Wnioski określone w § 19 przewodniczący wojewódzkiej komisji kieruje na posiedzenie niejawne wojewódzkiej komisji, która zarządza wpisanie przedsiębiorstwa do wykazu przedsiębiorstw (§ 17).

§ 22. 1. W przypadku oddalenia wniosku przewodniczący wojewódzkiej komisji zawiadamia o tym wnioskodawcę.

2. Od postanowienia wojewódzkiej komisji oddalającego wniosek służy odwołanie do Głównej Komisji w terminie 7-dniowym od daty doręczenia wnioskodawcy zawiadomienia.

§ 23. Wnioski niewłaściwie skierowane przekaże przewodniczący wojewódzkiej komisji właściwej komisji, zawiadamiając o tym wnioskodawcę.

B. Ogłaszanie wykazów i zgłaszanie zarzutów.

§ 24. Przewodniczący wojewódzkiej komisji ogłasza w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (w Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych) wykazy przedsiębiorstw, sporządzone w myśl przepisów §§ 17 i 21.

§ 25. 1. Ogłoszenie winno zawierać:

a) nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa;
b) miejsce jego położenia;
c) powołanie podstawy prawnej przejścia lub przejęcia ze wskazaniem, na czyją rzecz ma przejść własność przedsiębiorstwa;
d) w miarę możności — imię i nazwisko właściciela lub współwłaścicieli przedsiębiorstwa.

2. Nie mają znaczenia prawnego drobne niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z całości ogłoszenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

3. W ogłoszeniu należy przytoczyć treść przepisów §§ 27 i 76.

§ 26. Jednocześnie z ogłoszeniem wykazu przewodniczący wojewódzkiej komisji ustanowi nadzór państwowy (§ 74) dla przedsiębiorstw, objętych wykazem, a nie znajdujących się już pod zarządem państwowym, osób prawnych prawa publicznego lub spółdzielni i związków spółdzielni.

§ 27. 1. Instytucje wymienione w art. 3 ust. 2 ustawy mogą zgłosić do wojewódzkiej komisji swoje prawa do przedsiębiorstw objętych wykazem, a właściciele przedsiębiorstw mogą ponadto zgłosić zarzuty, że przedsiębiorstwo nie przechodzi albo nie podlega przejęciu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

2. W imieniu związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz wszelkich innych instytucyj, które w związku z wojną, rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r., zostały rozwiązane lub utraciły faktyczną możność działania, mogą zgłaszać ich prawa wojewódzkie rady narodowe lub urzędy wojewódzkie, a w imieniu spółdzielni — związki rewizyjne spółdzielni R. P.

§ 28. Prawa lub zarzuty winny być zgłoszone w 30-dniowym terminie od daty ogłoszenia wykazu i poparte, w miarę potrzeby, dowodami.

§ 29. 1. Wykazy przedsiębiorstw, co do których nie zostały zgłoszone w terminie zarzuty, przewodniczący wojewódzkiej komisji przesyła właściwemu ministrowi za pośrednictwem przewodniczącego Głównej Komisji.

2. Do przedsiębiorstw tych stosuje się analogicznie przepis § 62.

§ 30. 1. Właściwy minister ogłasza w Monitorze Polskim wykazy przedsiębiorstw górniczych, przemysłowych, komunikacyjnych i telekomunikacyjnych:

1) przechodzących na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na zasadzie art. 2 ustawy, a należących do kategorii przedsiębiorstw, wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. A pkt 1—9 oraz lit. C ustawy;

2) przejmowanych na własność Państwa na zasadzie art. 3 ust. 1 lit. A pkt 1—10, 12 i 15 oraz lit. C ustawy;

3) wyłączonych spod kompetencji wojewódzkich komisyj na zasadzie § 14 ust. 1.

2. Ogłoszenie winno zawierać dane określone w § 25 ust. 1 oraz przytoczenie treści przepisów §§ 27, 28, 32 i 76.

3. Przepis § 25 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 31. Jednocześnie z ogłoszeniem wykazu minister ustanowi nadzór państwowy dla przedsiębiorstw objętych wykazem, a nie znajdujących się pod zarządem państwowym lub pod zarządem instytucyj, wymienionych w art. 3 ust. 2 ustawy.

§ 32. 1. Prawa i zarzuty co do przedsiębiorstw, objętych wykazem określonym w § 30, zgłasza się do Głównej Komisji.

2. Przepisy §§ 27 i 28 stosuje się odpowiednio.

§ 33. 1. O wpłynięciu zgłoszenia praw lub zarzutów (§ 32) przewodniczący Głównej Komisji zawiadomi bezzwłocznie właściwego ministra, a w przypadku zgłoszenia praw przez związki samorządu terytorialnego, związki międzykomunalne lub w ich imieniu — również Ministra Administracji Publicznej lub Ministra Ziem Odzyskanych. W sprawach, dotyczących spółdzielni, zawiadamia się właściwego ministra oraz Związek Rewizyjny Spółdzielni R. P.

2. Termin posiedzenia do rozpoznania zgłoszonych praw lub zarzutów wyznacza się tak, aby między dniem doręczenia zawiadomienia, wskazanego w ust. 1, a dniem wyznaczonego posiedzenia upłynął co najmniej termin 30-dniowy.

C. Postępowanie wyjaśniające.

§ 34. Wykazy przedsiębiorstw, co do których zgłoszone zostały zarzuty (§ 28), ogłasza przewodniczący wojewódzkiej komisji w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych).

§ 35. 1. Ogłoszenie winno zawierać:

a) nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa;

b) miejsce jego położenia;

c) w miarę możności — imię i nazwisko właściciela lub współwłaścicieli oraz miejsce ich zamieszkania;

d) miejsce i termin posiedzenia komisji oraz wezwanie do stawienia się na wyznaczone posiedzenie osób zainteresowanych z zaznaczeniem, że niestawiennictwo nie wstrzymuje postępowania.

2. Przepis § 25 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 36. 1. Termin posiedzenia wojewódzkiej komisji winien być wyznaczony tak, aby między datą ogłoszenia wykazu a terminem posiedzenia upłynęło nie mniej niż 15 dni.

2. W razie odroczenia posiedzenia przewodniczący ogłasza na posiedzeniu termin nowego posiedzenia. W tym przypadku nie stosuje się przepisu § 34.

§ 37. Na posiedzeniu wojewódzkiej komisji mają prawo składać wyjaśnienia, zgłaszać wnioski i dowody, zmierzające do wyjaśnienia sprawy, właściciel przedsiębiorstwa, przedstawiciel powiatowej rady narodowej, a w miastach wydzielonych — przedstawiciel miejskiej rady narodowej, przedstawiciel miejscowej rady związków zawodowych, zarządca przedsiębiorstwa i inne osoby, które wykażą swój interes prawny i uznane zostaną przez komisję za zainteresowane w sprawie.

§ 38. 1. W posiedzeniach niejawnych wojewódzkiej komisji biorą udział jedynie członkowie komisji wymienieni w § 11.

2. Wojewódzka komisja może przed wydaniem postanowienia zarządzić dochodzenie celem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy.

§ 39. Posiedzeniem kieruje przewodniczący zespołu rozpoznającego sprawę.

§ 40. 1. Przewodniczący stwierdza na wstępie posiedzenia prawidłowość wyznaczenia i ogłoszenia terminu posiedzenia i obecność wszystkich członków zespołu rozpoznającego sprawę (§ 11).

2. W razie stwierdzenia braków w tym względzie przewodniczący odracza posiedzenie, wyznaczając termin następnego posiedzenia. Nieobecnych członków komisji zawiadamia przewodniczący o terminie następnego posiedzenia w sposób, jaki uzna za najbardziej celowy.

§ 41. Wojewódzka komisja zarządza przeprowadzenie postępowania dowodowego w takim zakresie, jaki uzna za konieczny dla należytego ustalenia, czy przedsiębiorstwo przechodzi albo podlega przejęciu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

§ 42. Wszystkie władze, urzędy i instytucje prawa publicznego obowiązane są udzielić wojewódzkiej komisji na jej żądanie potrzebnych wyjaśnień i informacyj.

§ 43. 1. W sprawach wymagających wiadomości specjalnych, a zwłaszcza na żądanie właściciela

la przedsiębiorstwa, wojewódzka komisja przeprowadza dowód z przesłuchania biegłych.

2. O ile dowód z przesłuchania biegłych przeprowadzany jest na wniosek właściciela przedsiębiorstwa, przeprowadzenie tego dowodu następuje na koszt wnioskodawcy.

§ 44. W razie ptrzeby dokonania czynności na terenie, podlegającym właściwości innej komisji wojewódzkiej, właściwa komisja może zwrócić się do niej o wykonanie w zakreślonym terminie oznaczonych czynności w drodze pomocy prawnej.

§ 45. 1. Z każdego posiedzenia spisuje się protokół, w którym winny być uwidocznione:

a) data i miejsce posiedzenia komisji;

b) skład osobowy komisji ze wskazaniem urzędów lub instytucyj, których są delegatami;

c) imiona i nazwiska innych osób ze wskazaniem, w jakim charakterze biorą udział w posiedzeniu;

d) dokładne określenie przedsiębiorstwa objętego postępowaniem;

e) wyniki i przebieg postępowania dowodowego;

f) treść zapadłego postanowienia z przytoczeniem krótkiego uzasadnienia;

g) oznaczenie, czy postanowienie zapadło jednomyślnie, czy też większością głosów.

2. Członkowie komisji, którzy zostali przegłosowani, mogą zgłosić do protokółu swoje zdanie odrębne z uzasadnieniem.

3. Zeznanie świadka winno być na posiedzeniu odczytane i przez niego podpisane.

§ 46. W przypadku wniesienia pozwu o własność przedsiębiorstw, określonych w art. 2 ust. 4 ustawy, przed wydaniem postanowienia przez właściwą komisję o przejściu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego komisja zawiesi postępowanie do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy, o ile przedsiębiorstwo, będące przedmiotem sporu, nie ulega przejęciu na własność Państwa na mocy art. 3 ust. 1 ustawy.

D. Postanowienia wojewódzkich komisyj.

§ 47. Na podstawie wyniku postępowania wojewódzka komisja wydaje postanowienie:

a) o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu (§ 17) albo

b) o przedstawieniu właściwemu ministrowi wniosku o wydanie orzeczenia o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

§ 48. Postanowienia zapadają zwykłą większością głosów członków zespołu rozpoznającego sprawę; głosowanie jest imienne. Członek komisji nie może wstrzymać się od głosowania, przewodniczący głosuje ostatni. W razie równości głosów rozstrzyga zdanie, za którym opowiedział się przewodniczący.

§ 49. 1. Postanowienia, określone w § 47, przewodniczący wojewódzkiej komisji ogłasza niezwłocznie w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych).

2. Ogłoszenie winno zawierać oznaczenie przedsiębiorstwa (§ 25), sentencję postanowienia oraz pouczenie o trybie zaskarżenia (§§ 50 i 52).

§ 50. Od postanowień wojewódzkiej komisji mogą właściciele przedsiębiorstw oraz osoby, urzędy i instytucje, wymienione w §§ 19 i 27, wnieść odwołanie do Głównej Komisji w zawitym terminie 14-dniowym od daty ogłoszenia postanowienia w wojewódzkich Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych).

§ 51. Akta spraw, w których zapadło postanowienie, określone w § 47 pkt b, niezaskarżone w trybie § 50, przesyła przewodniczący wojewódzkiej komisji właściwemu ministrowi za pośrednictwem przewodniczącego Głównej Komisji.

E. Odwołanie.

§ 52. Odwołanie wnosi się do wojewódzkiej komisji, która wydała zaskarżone postanowienie. Komisja ta odwołanie wraz z aktami sprawy i ewentualnymi wyjaśnieniami przewodniczącego wojewódzkiej komisji przesyła bezzwłocznie do Głównej Komisji i zawiadamia o wpłynięciu odwołania właściwego ministra.

§ 53. Odwołanie winno zawierać: oznaczenie zaskarżonego postanowienia oraz osoby, która wnosi odwołanie, z podaniem jej adresu, i zwięzłe wyłożenie podstaw odwołania.

§ 54. 1. Wojewódzka komisja odrzuci odwołanie wniesione po terminie lub wniesione przez osoby nieuprawnione (§ 50).

2. Od postanowienia, odrzucającego odwołanie, służy zażalenie do Głównej Komisji w terminie 7-dniowym od daty zwrócenia skarżącemu odrzuconego odwołania.

F. Postępowanie przed Główną Komisją.

§ 55. Główna Komisja rozpoznaje sprawy na posiedzeniach jawnych z wyłączeniem spraw, określonych w §§ 15 pkt 1 c) i pkt 3, 22 i 54, które rozpatrywane są na posiedzeniach niejawnych.

§ 56. 1. Wezwanie na jewne posiedzenie Głównej Komisji następuje przez ogłoszenie w Monitorze Polskim.

2. Ogłoszenie zarządza przewodniczący Głównej Komisji.

§ 57. Przepisy §§ 35—46 i 48 stosuje się odpowiednio do postępowania przed Główną Komisją.

§ 58. Główna Komisja może uchylić zaskarżone postanowienie wojewódzkiej komisji i przekazać sprawę tej komisji do ponownego rozpoznania albo też zaskarżone postanowienie zatwierdzić lub zmienić.

§ 59. W sprawach, w których zostały zgłoszone prawa lub zarzuty (§ 32), Główna Komisja wydaje postanowienie o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu (§ 30) lub o oddaleniu zgłoszonych praw lub zarzutów.

§ 60. 1. Postanowienie Głównej Komisji ogłasza na posiedzeniu przewodniczący zespołu rozpoznającego sprawę.

2. O treści postanowienia, zapadłego na posiedzeniu niejawnym, przewodniczący zespołu rozpoznającego sprawę zawiadamia właściwą wojewódzką komisję, właściwego ministra oraz osobę, urząd lub instytucję, która wniosła odwołanie.

§ 61. Od postanowienia Głównej Komisji, oddalającego zgłoszone w trybie art. 32 prawa lub zarzuty, mogą osoby, urzędy lub instytucje, wymienione w § 27, wnieść odwołanie do zespołu odwoławczego Głównej Komisji w zawitym terminie 14-dniowym od daty ogłoszenia postanowienia (§ 60 ust. 1).

§ 62. 1. Właściwy minister może niezaskarżone postanowienie wojewódzkiej komisji oraz postanowienie Głównej Komisji o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu (§ 59) lub oddalające wniosek o wpisanie do wykazu (§ 22) przekazać Głównej Komisji do ponownego rozpoznania na posiedzeniu plenarnym.

2. Wniosek właściwego ministra winien być skierowany do Głównej Komisji w terminie 2-miesięcznym od daty wydania postanowienia.

§ 63. Przewodniczący Głównej Komisji z własnej inicjatywy lub na wniosek zespołu rozpatrującego sprawę w Głównej Komisji lub zespołu odwoławczego Głównej Komisji występuje do Głównej Komisji o rozstrzygnięcie na posiedzeniu plenarnym wątpliwości, nasuwających się w związku z wykładnią lub stosowaniem przepisów ustawy.

§ 64. Posiedzenia plenarne Głównej Komisji zwołuje przewodniczący Głównej Komisji.

§ 65. Postanowienia Głównej Komisji o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu, przewidzianego w § 17, ogłasza przewodniczący wojewódzkiej komisji w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych), a postanowienia o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu, przewidzianego w § 30, ogłasza właściwy minister w Monitorze Polskim.

III. Orzeczenia ministra o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

§ 66. 1. Właściwy minister wydaje orzeczenie o przejściu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego w myśl art. 2 ustawy oraz o przejęciu w myśl art. 3 ustawy na własność Państwa przedsiębiorstw na podstawie:

a) wykazów nadesłanych przez wojewódzkie komisje zgodnie z § 29;

b) wykazów ogłoszonych zgodnie z § 30 odnośnie przedsiębiorstw, co do których nie zgłoszono praw lub zarzutów w sposób, określony w § 32;

c) niezaskarżonych w terminie postanowień wojewódzkich komisyj, wydanych zgodnie z § 47 pkt b);

d) niezaskarżonych postanowień Głównej Komisji lub postanowień zespołu odwoławczego Głównej Komisji, których treścią jest stwierdzenie, że odnośne przedsiębiorstwo przechodzi na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na zasadzie art. 2 lub ulega przejęciu na własność Państwa na zasadzie art. 3 ustawy;

e) postanowień Głównej Komisji, wydanych w trybie, przewidzianym w § 62.

2. Jeżeli w sprawie właściwych jest dwóch lub więcej ministrów, orzeczenie o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa wydają łącznie właściwi ministrowie.

§ 67. 1. Orzeczenie ministra zawiera:

a) nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa;

b) miejsce jego położenia;

c) wskazanie przepisu ustawy, na zasadzie którego orzeczenie zostaje wydane, z tym, że w przypadku, przewidzianym w § 46, umieszcza się wzmiankę, że przepis ustawy, na którego zasadzie orzeczenie zostaje wydane, powołuje się tymczasowo aż do rozstrzygnięcia sporu o własność przedsiębiorstwa;

d) wskazanie, na czyją rzecz następuje przejście lub przejęcie przedsiębiorstwa.

2. Orzeczenie to ogłasza właściwy minister w Monitorze Polskim.

3. Przepis § 25 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

IV. Przejęcie przedsiębiorstwa.

§ 68. Przedsiębiorstwo, przejęte w myśl art. 3 ustawy, przechodzi na własność Państwa z dniem ogłoszenia orzeczenia.

§ 69. Jednocześnie z ogłoszeniem orzeczenia o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa w myśl art. 2 lub 3 ustawy właściwy minister zarządzi objęcie przedsiębiorstwa i wyznaczy w tym celu odpowiednie osoby lub organizacje gospodarcze.

§ 70. 1. Wyznaczone osoby lub organizacje gospodarcze (§ 69) ogłoszą w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych) termin sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego przedsiębiorstwa, objętego orzeczeniem ministra (§ 67).

2. Ogłoszenie winno zawierać:

a) nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa;

b) miejsce jego położenia;

c) w miarę możności — imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania właściciela lub współwłaścicieli;

d) miejsce i termin sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego;

e) wezwanie właściciela przedsiębiorstwa do stawienia się w czasie i miejscu, wyznaczonym do sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

3. Przepis § 25 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 71. Protokół zdawczo-odbiorczy sporządza w 4 egzemplarzach osoba lub organizacja gospodarcza, określona w § 69, z osobą, pod zarządem której znajduje się przejmowane przedsiębiorstwo. Jeżeli w sporządzeniu powyższego protokółu bierze udział właściciel przedsiębiorstwa, może on do protokółu zgłosić swoje uwagi i zarzuty. Osoba lub organizacja gospodarcza sporządzająca protokół winna, w miarę możności, w protokóle oświadczyć się co do zgłoszonych uwag i zarzutów.

§ 72. 1. Protokół zdawczo-odbiorczy powinien zawierać:

a) powołanie się na ogłoszenie, określone w § 70, z podaniem daty Wojewódzkiego Dziennika Urzędowego (Biuletynu Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych), w którym ogłoszenie nastąpiło;

b) dokładny opis przedsiębiorstwa;

c) wymienienie wszystkich składników majątkowych przedsiębiorstwa;

d) opis urządzeń technicznych przedsiębiorstwa;

e) spis inwentarza przedsiębiorstwa;

f) wierzytelności, prawa i zobowiązania przedsiębiorstwa.

2. O ile w przedsiębiorstwie znajdują się składniki majątkowe (np. maszyny, urządzenia), które zostały przeniesione do tego przedsiębiorstwa bez tytułu prawnego po dniu 1 września 1939 r. z innego przedsiębiorstwa lub od osoby nie podpadającej pod przepis art. 2 ust. 1 i 3 ustawy, należy o tym uczynić odpowiednią wzmiankę w protokóle zdawczo-odbiorczym.

3. Wzmianka winna zawierać szczegółowe wymienienie składników majątkowych, ich opis oraz wskazanie skąd, kiedy i na jakiej zasadzie składniki te zostały do przedsiębiorstwa wniesione. Właściciele tych składników majątkowych otrzymują odszkodowanie na tych samych zasadach, co wierzyciele przedsiębiorstwa (art. 6 ust. 2 ustawy).

4. Właściciele składników majątkowych, określonych w ust. 2 niniejszego paragrafu, mogą brać udział w sporządzaniu protokółu zdawczo-odbiorczego (§ 71).

§ 73. Z chwilą przejęcia przedsiębiorstwa ustaje ustanowiony nad nim nadzór państwowy.

V. Nadzór Państwowy.

§ 74. Wprowadzony na podstawie § 26 lub § 31 nadzór państwowy nad przedsiębiorstwem powołany jest do strzeżenia majątku przedsiębiorstwa. Czynności zwykłego zarządu przedsiębiorstwa oraz prowadzenie przedsiębiorstwa w ramach normalnej gospodarki należą do osób, które te czynności wykonywały przed ustanowieniem nadzoru państwowego.

VI. Przepisy końcowe.

§ 75. 1. Właściciel przedsiębiorstwa, który bierze udział w postępowaniu, toczącym się na zasadzie niniejszego rozporządzenia, obowiązany jest obrać sobie miejsce zamieszkania dla doręczeń na terenie Państwa Polskiego lub ustanowić pełnomocnika, mającego siedzibę w kraju.

2. W razie nieobrania takiego miejsca zamieszkania lub nieustanowienia pełnomocnika wszelkie wezwania i zawiadomienia, podlegające doręczeniu w myśl przepisu niniejszego rozporządzenia, pozostawia się w aktach. Pozostawienie to ma skutki doręczenia.

§ 76. Uprawnienia, przysługujące na podstawie przepisu niniejszego rozporządzenia właścicielowi przedsiębiorstwa, przysługują w razie jego nieobecności krewnym w linii prostej (zstępnym i wstępnym, również dzieciom nieślubnym), rodzeństwu, małżonkowi, tudzież osobom sprawującym zarząd przedsiębiorstwa nieobecnego właściciela.

§ 77. Zarządy osób prawnych, będących właścicielami przedsiębiorstw, przejętych na własność Państwa na zasadzie art. 3 ustawy, reprezentują interesy tych osób prawnych do czasu wypłaty odszkodowania za przejęte przedsiębiorstwo.

§ 78. W postępowaniu, określonym niniejszym rozporządzeniem, mają odpowiednie zastosowanie art. 36—43 i 49—67 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym.

§ 79. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu, Ziem Odzyskanych, Administracji Publicznej, Sprawiedliwości, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Komunikacji, Zdrowia, Informacji i Propagandy, Leśnictwa, Odbudowy, Pracy i Opieki Społecznej, Poczt i Telegrafów oraz Spraw Zagranicznych.

§ 80. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Obrony Narodowej:

Marian Spychalski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

w/z Minister Oświaty:

Halina Kuczkowska

Minister Kultury i Sztuki:

Władysław Kowalski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa:

Stanisław Tkaczow

w/z Minister Spraw Zagranicznych:

Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Przemysłu:

Wacław Ciszewski

Minister Aprowizacji i Handlu:

Jerzy Sztachelski

Minister Żeglugi
i Handlu Zagranicznego:

Stefan Jędrychowski

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

Minister Zdrowia:

Franciszek Litwin

Minister Poczt i Telegrafów:

Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:

Stefan Matuszewski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Jan Wasilewski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 maja 1946 r. Nr 17, poz. 114)

118

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 kwietnia 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o ustaleniu grup uposażenia do tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych.

Na podstawie art. 9 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego i zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 89) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na miejsce ustanowionej rozporządzeniem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o ustaleniu grup uposażenia do tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 90) tabeli stanowisk i grup uposażeniowych Ministerstwa Sprawiedliwości wprowadza się nową tabelę (załącznik).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. (poz. 122).

T A B E L A

stanowisk i grup uposażenia dla władz, urzędów, zakładów i instytucyj państwowych.

M i n i s t e r s t w o S p r a w i e d l i w o ś c i.

Zarząd Centralny			Grupa uposażenia	Sądy i Prokuratury			Grupa uposażenia	Zakłady			Grupa uposażenia
Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategoria		Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategoria		Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategoria	
—	Minister	—	II	1	Kierownik Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego	I	V	1	Dyrektor zakładu wychowawczego lub poprawczego	I	VII, VIII, IX
1	Podsekretarz Stanu	I	III								
2	Dyrektor (Departamentu, Gabinetu, Biura)	I	IV–V	2	Członek Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego	I	VI—VII		Kierownik Psychiatrycznego Szpitala Więziennego	I	VII, VIII, IX
3	Wicedyrektor (Departamentu, Biura)	I	V	3	Kierownik rachuby	II	VII	2	Starszy rejestrator	III	X—XI
								3	Rejestrator	III	XI
4	Naczelnik Wydziału	I	V–VI		Kierownik sekretariatu	II	VII	4	Kancelista	III	XII
	Redaktor Dziennika Ustaw	I	V—VI	4	Starszy sekretarz	II	VII-VIII		Rachmistrz	III	XII

Zarząd Centralny			Grupa uposażenia	Sądy i Prokuratury			Grupa uposażenia	Zakłady			Grupa uposażenia
Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategoria		Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategoria		Kategoria	Stanowisko (tytuł)	Kolejność	
5	Kierownik Referatu	I	VI	5	Sekretarz	II	VIII-IX				
					Komornik	II	VIII, IX, X				
	Naczelny Lekarz Więzień	I	VI								
				6	Pomocnik sekretarza	II	IX—X				
	Radca	I	VI								
				7	Starszy rejestrator	III	VIII-IX				
6	Referendarz	I	VII-VIII								
				8	Rejestrator	III	IX—X				
7	Kierownik kancelarii	II	VII-VIII								
				9	Kancelista	III	XI				
	Podreferendarz	II	VII-VIII								
	Intendent	II	VIII-IX								
8	Sekretarz (administracyjny, rachunkowy)	II	VIII-IX								
9	Starszy rejestrator	III	VIII-IX								
10	Rejestrator	III	IX—X								
11	Kancelista	III	XI								
	Rachmistrz	III	XI								

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 maja 1946 r Nr 18, poz. 122).

119

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 kwietnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa, Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Aprowizacji i Handlu, Komunikacji, Poczt i Telegrafów oraz Ziem Odzyskanych o określeniu osób, których przedsiębiorstwa przechodzą na własność Państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za osoby narodowości polskiej w rozumieniu ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) mogą być uznani obywatele Rzeszy Niemieckiej i b. Wolnego Miasta Gdańska, którzy są pochodzenia polskiego lub wykażą swą łączność z narodem polskim, a ponadto złożą deklarację wierności narodowi polskiemu.

2. Za osoby należące do innej narodowości, prze-

śladowanej przez Niemców, mogą być uznani obywatele Rzeszy Niemieckiej i b. Wolnego Miasta Gdańska, należące do grup narodowościowych, które doznawały ograniczeń prawnych po 30 stycznia 1939 r.

§ 2. 1. Za niemieckie lub gdańskie osoby prawne prawa prywatnego uznaje się osoby prawne, których:

a) bądź siedziba w dniu 1 września 1939 r. znajdowała się na obszarze Rzeszy Niemieckiej albo

b) więcej niż połowa kapitału zakładowego w okresie między dniem 1 stycznia 1939 r. a datą wejścia w życie ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej stanowiła chociażby przejściowo własność niemieckich lub gdańskich osób prawnych prawa prywatnego, obywateli niemieckich lub b. Wolnego Miasta Gdańska, nie będących narodowości polskiej lub innej przez niemców prześladowanej.

2. Z osób prawnych, podpadających pod przepis ust. 1 pkt a) niniejszego paragrafu, nie uważa się za niemieckie osoby prawne prawa prywatnego tych osób prawnych, których majątek w całości stanowił własność osób narodowości polskiej lub innej przez niemców prześladowanej albo obywateli innych państw i których organa składały się wyłącznie z osób narodowości polskiej lub innej przez niemców prześladowanej albo obywateli innych państw.

§ 3. 1. Za spółki kontrolowane przez obywateli niemieckich lub gdańskich uznaje się spółki, w których obywatele niemieccy lub gdańscy, nie będący narodowości polskiej lub innej przez niemców prześladowanej, albo administracja niemiecka lub gdańska mieli decydujący wpływ na zarząd lub działalność przedsiębiorstwa, chociażby udział ich w kapitale spółki był mniejszy, aniżeli przewidziany w § 2 ust. 1 pkt b).

2. Decydujący wpływ na zarząd lub działalność przedsiębiorstwa poza udziałem w jego organach zachodzi zwłaszcza w przypadkach zależności w zakresie kredytu, dostawy surowców, własności przemysłowej (patenty, licencje).

§ 4. Za osobę zbiegłą do nieprzyjaciela uznaje się osobę, która w związku z wojną, rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r., uszła do Niemiec lub na terytorium opanowane przez władze niemieckie w zamiarze udzielenia pomocy władzom lub organizacjom politycznym niemieckim albo celem uchronienia się od odpowiedzialności za działalność na szkodę Państwa lub Narodu Polskiego.

§ 5. 1. Z wnioskiem o stwierdzenie narodowości osób, wymienionych w § 1, może wystąpić każda osoba fizyczna lub prawna zainteresowana w ustaleniu tej okoliczności.

2. Do rozpoznawania wniosków, zgłoszonych w myśl ust. 1, właściwe są władze administracji ogólnej I instancji miejsca ostatniego zamieszkania przed dniem 1 stycznia 1945 r. na terenie Państwa Polskiego osoby, której wniosek dotyczy, a w braku tegoż — miejsca położenia przedsiębiorstwa.

3. Właściwe władze winny w miarę możności zasięgnąć co do osoby, której wniosek dotyczy, opinii rad narodowych albo organizacyj i instytucyj polskich, istniejących na terenie zamieszkania wnioskodawcy albo miejsca położenia przedsiębiorstwa.

4. Władze orzekają według swobodnego uznania.

§ 6. Stwierdzenie, że osoba prawna prawa prywatnego objęta jest przepisami §§ 2 lub 3, następuje w postępowaniu, określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114).

§ 7. Obowiązek przedłożenia dowodów, uzasadniających wniosek o stwierdzenie narodowości polskiej lub innej, przez niemców prześladowanej, jako też wniosek o stwierdzenie, że osoba prawna prawa prywatnego nie jest osobą prawną niemiecką lub gdańską (§ 2) albo nie była spółką kontrolowaną (§ 3), ciąży na wnioskodawcy.

§ 8. Do postępowania w sprawach, określonych w § 5, stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym, jeżeli przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej.

§ 9. Do uznania osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela właściwy jest sąd okręgowy ostatniego miejsca jej zamieszkania w Polsce, a w braku takiego miejsca — sąd okręgowy miejsca położenia przedsiębiorstwa, stanowiącego własność wymienionej osoby.

§ 10. Postępowanie sądowe wszczyna się na wniosek prokuratora.

§ 11. Uznanie osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela według przepisów niniejszego rozporządzenia może nastąpić tylko wówczas, gdy wina tej osoby w spełnieniu przez nią czynu, określonego w § 4, nie została stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądowym.

§ 12. Postępowanie sądowe o uznanie osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela według przepisów niniejszego rozporządzenia nie może być wszczęte, jeżeli przeciwko niej toczy się postępowanie karne

z oskarżenia jej o czyn, określony w § 4, chyba że postępowanie karne uległo zawieszeniu.

§ 13. Postępowanie o uznanie osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela prowadzi się niezależnie od jej śmierci lub nieobecności.

§ 14. Orzeczenie co do uznania osoby za zbiegłą do nieprzyjaciela sąd wydaje w formie postanowienia po przeprowadzeniu rozprawy.

§ 15. Na postanowienie wymienione w § 14 służy zażalenie do sądu apelacyjnego, który orzeka ostatecznie.

§ 16. Do postępowania sądowego, jeżeli przepisy poprzedzające nie stanowią inaczej, stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego oraz art. 7, 8, 9 ust. 1, 10, 11 i 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1939 r. o szczególnej odpowiedzialności karnej w przypadku zbiegostwa do nieprzyjaciela lub poza granice Państwa (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 367), przy czym przepis art. 8 tej ustawy ma zastosowanie również w przypadku śmierci osoby, przeciwko której postępowanie się toczy.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa
i Reform Rolnych:
Stanisław Bieniek

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr

Minister Żeglugi
i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Jan Wasilewski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 maja 1946 r. Nr 17, poz. 115).

120

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 kwietnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Komunikacji

o określeniu trybu ujawnienia w księgach hipotecznych, rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych przejścia na własność Państwa i osób prawnych prawa publicznego przedsiębiorstw, nieruchomości i praw hipotekowanych.

Na podstawie art. 2 ust. 5 i art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tytułem do ujawnienia w księgach hipotecznych (gruntowych), rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych przejścia prawa własności przedsiębiorstw i nieruchomości do nich należących oraz praw hipotekowanych na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego jest odpis orzeczenia o przejściu tych praw, wydanego przez ministra właściwego ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa.

§ 2. 1. Do składania wniosków o ujawnienie przejścia praw na rzecz Państwa lub osób prawnych prawa publicznego w księgach hipotecznych (gruntowych), rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych uprawnione są: Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, organ wła-

dzy, wyznaczony przez właściwego ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa ministra, oraz zarząd (dyrekcja) przedsiębiorstwa.

2. Ujawnienie w księgach hipotecznych (gruntowych) odbywa się według przepisów o postępowaniu hipotecznym, obowiązujących na poszczególnych obszarach Państwa, a w rejestrach handlowych i innych rejestrach publicznych według przepisów o postępowaniu rejestrowym, przewidzianym dla tych rejestrów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Przemysłu:

Eugeniusz Szyr

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:

Alfred Jaroszewicz

Minister Żeglugi
i Handlu Zagranicznego:

Stefan Jędrychowski

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

(Przedruk z Dz. U R. P. z dnia 22 maja 1946 r Nr 17, poz. 116).

121

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 kwietnia 1946 r.

o *upoważnieniu urzędów celnych do orzekania w sprawach karnych skarbowych oraz o ustaleniu okręgów miejscowej właściwości tych urzędów.*

Na podstawie art. 220 prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 84, poz. 581) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do orzekania w sprawach o przestępstwa karne skarbowe, polegające na naruszeniu przepisów prawa celnego w zakresie określonym w art. 218 § 1 prawa karnego skarbowego, upoważnia się niżej wymienione urzędy celne:

Siedziba urzędu celnego	Okręg miejscowej właściwości
Gdańsk — Nowy Port	miasta: Elbląg, Gdańsk, Sopot powiaty: Elbląg, Gdańsk
Gdynia (Urz. Celny morski)	miasta: Gdynia i Słupsk powiaty: morski (Wejherowo), Lębork, Słupsk, Sławno
Szczecin (Urz. Celny morski)	miasta: Koszalin, Kołobrzeg, Świnoujście, Szczecin powiaty: Koszalin, Kołobrzeg, Gryfice, Kamień, Szczecin, Uznam-Wołyń
Cieszyn	miasta: Bielsko, Cieszyn powiaty: Bielsko, Cieszyn

Siedziba urzędu celnego	Okręg miejscowej właściwości
Gliwice	miasta: Gliwice, Raciborz, Opole, Zabrzeg powiaty: Gliwice, Głębczyce, Kluczbork, Koźle, Raciborz, Oleśno, Opole, Prądnik, Strzelce
Katowice	miasta: Będzin, Bytom, Chorzów, Dąbrowa Górnicza, Katowice, Sosnowiec, Zawiercie powiaty: Będzin, Bytom, Lubliniec, Katowice, Pszczyna, Rybnik, Tarnowskie Góry, Zawiercie
Wałbrzych	miasta: Nysa, Jelenia Góra, Świdnica, Wałbrzych powiaty: Bolesławiec, Bystrzyca, Grodków, Nysa, Niemodlin, Jelenia Góra, Kamieniogóra, Kładzko, Lubań, Lwówek, Rychbach, Świdnica, Wałbrzych, Ząbkowice, Zgorzelice
Wrocław	miasta: Brzeg, Lignica, Wrocław powiaty: Brzeg, Głogów, Góra, Jawor, Kożuchów, Lignica, Lubiń, Milicz, Namysłów, Olawa, Oleśnica, Strzelin, Syców, Szprotawa, Środa, Trzebnica, Wołów, Wrocław, Żegań, Złotoryja, Zarów
Kraków	obszar województwa krakowskiego i kieleckiego
Przemyśl	obszar województwa rzeszowskiego
Chełm	obszar wjewództwa lubelskiego
Bydgoszcz	obszar województwa pomorskiego, gdańskiego i Pomorza Zachodniego z wyjątkiem miast i powiatów wchodzących w okręg miejscowej właściwości Urzędów Celnych w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie
Poznań	obszar województwa poznańskiego
Białystok	obszar województwa białostockiego
Łódź	miasto Łódź, obszar województwa łódzkiego

Siedziba urzędu celnego	Okręg miejscowej właściwości
Olsztyn	obszar wyzwolonych terenów Prus Wschodnich z wyjątkiem powiatu Elbląg
Warszawa	miasto st. Warszawa i obszar województwa warszawskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 października 1945 r. o upoważnieniu urzędów celnych do orzekania w sprawach karnych skarbowych oraz o ustaleniu okręgów miejscowej właściwości tych urzędów (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 258).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U R. P. z dnia 22 maja 1946 r. Nr 17, poz. 117)

122

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 marca 1946 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 315) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 700) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych: art. 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), art. 354 § 1 lit. b) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 458), dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) oraz dekretem z dnia 30 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 315), z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu
z dnia 14 marca 1946 r. poz 134.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 13 września 1927 r.

o opodatkowaniu cukru.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam, co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

Przedmiot i wysokość podatku.

Art. 1. Wszelki cukier buraczany i trzcinowy oraz cukier o tym samym składzie chemicznym,

tak wyrobiony w kraju, jak i przywieziony z zagranicy, podlega podatkowi spożywczemu.

Przez cukier buraczany rozumie się cukier, otrzymany z buraków w stanie stałym lub płynnym wraz z sokami buraczanymi, z syropem i odpadkami z wyjątkiem melasy. Cukier powyższy podlega opodatkowaniu,. chociażby przy jego wyrobie użyto pozostałości z poprzedniej fabrykacji lub innych materiałów, zawierających cukier.

Melasą w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest odciek cukrowy o współczynniku czystości do 65% włącznie, którego zawartość określa się po strąceniu rafinozy metodą inwersyjną.

Art. 2. Podatek spożywczy od cukru wynosi 500 zł od 100 kg wagi netto.

Od cukru w głowach, kostkach i kawałkach pobiera się dodatek do podatku spożywczego w wysokości 10% tego podatku. Do tego stosuje się przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące podatku spożywczego od cukru.

Przedsiębiorcy cukrowni obowiązani są wykazywać w księgach kontroli osobno cukier w głowach, kostkach i kawałkach, osobno zaś wszelki inny cukier.

Podatek spożywczy od cukru w głowach, kostkach i kawałkach, opakowanego w drobne paczki papierowe, pobiera się od wagi brutto łącznie z papierem i sznurem.

Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania określonej w ust. 1 stopy podatku spożywczego od cukru.

Art. 3. W razie niemożności przerobienia w cukrowni znajdujących się w niej produktów, nie wykończonych z przyczyn od producenta niezależnych, w szczególności z powodu pożaru, zepsucia maszyn i aparatów oraz likwidacji fabryki, Minister Skarbu może zezwolić na wypuszczenie tych produktów do wolnego obrotu za opłatą podatku, obliczonego od rzeczywistej zawartości w nich cukru, stwierdzonej w drodze analizy.

Minister Skarbu może również i w innych wypadkach zezwalać na wywożenie z cukrowni produktów nie wykończonych za opłatą podatku w wysokości, ustalonej w sposób, wskazany w ustępie poprzednim niniejszego artykułu.

Osoby obowiązane do uiszczenia podatku i powstanie obowiązku podatkowego.

Art. 4. Do uiszczenia podatku od cukru, wyrobionego w kraju, obowiązany jest wytwórca lub przedsiębiorca wolnego składu. Przy przywozie cukru z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych, przy czym obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili odprawy celnej.

Art. 5. Należność, przypadająca z tytułu podatku spożywczego, powstaje z chwilą wprowadzenia cukru do wolnego obrotu.

Rzeczowa odpowiedzialność za podatek.

Art. 6. Należność, przypadająca z tytułu podatku spożywczego, ulega zaspokojeniu z opodatkowanego cukru z pierwszeństwem przed wszystkimi innymi przywilejami i obciążeniami i może być wyegzekwowana z powyższego cukru bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich. Przepisu tego nie stosuje się w przypadku, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze.

Płatność podatku.

Art. 7. Podatek spożywczy winien być uiszczony w chwili wprowadzenia cukru do wolnego obrotu.

W przypadkach zasługujących na uwzględnienie podatek od cukru wyrobionego w kraju może być zakredytowany na warunkach ustalanych przez Ministra Skarbu.

Kredytowanie podatku od cukru, przywożonego z zagranicy, jest niedopuszczalne.

Art. 8. Ściągnięcie nie uiszczonego w terminie podatku od cukru wraz z odsetkami od zaległości następuje w trybie administracyjnym przez władze skarbowe w drodze zajęcia i sprzedaży znajdujących się w cukrowni zapasów gotowego cukru, bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich, oraz w drodze zajęcia i sprzedaży wszelkiego innego majątku przedsiębiorcy, obowiązanego do uiszczenia podatku.

Minister Skarbu upoważniony jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu podatku od cukru.

Przedawnienie.

Art. 9. Prawo żądania zwrotu podatku nienależnie pobranego przedawnia się z upływem 1 roku, licząc od dnia uiszczenia podatku.

Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się z upływem 5-ciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową w celu ściągnięcia należności podatku wymierzonego lub zatajonego.

Właściwość władzy.

Art. 10. Orzekanie o należności z tytułu podatku od cukru i wymiar tego podatku należy do właściwości władz skarbowych.

ROZDZIAŁ II.

Postanowienia, dotyczące zabezpieczenia poboru podatku od cukru.

Art. 11. Do cukrowni w rozumieniu niniejszego rozporządzenia należą wszelkie zabudowania, w których odbywa się wyrób lub rafinowanie cukru, oraz pomieszczenia, służące do przechowywania cukru nie opodatkowanego.

W skład cukrowni w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wchodzą nadto wszelkie miejsca i lokale, połączone bezpośrednio z pomieszczeniami, o których mowa w ustępie poprzednim, z wyjątkiem biur cukrowni i prywatnych mieszkań urzędników.

Art. 12. Cukrownie winny być urządzone w sposób, umożliwiający władzom skarbowym wykonywanie kontroli nad całkowitym przebiegiem produkcji cukru, ilością i rodzajem wyprodukowanych wyrobów, ważeniem takowych i wydawaniem ich z cukrowni.

Szczegółowe w tym względzie postanowienia, jak również przepisy, zmierzające do uniemożliwienia potajemnego usuwania nie opodatkowanych zapasów cukru z cukrowni i wolnych składów, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 13. Wolnym składem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszelkie magazyny, znajdujące się poza obrębem cukrowni, w których na mocy specjalnego zezwolenia władzy skarbowej mogą być przechowywane nie opodatkowane zapasy cukru przed wprowadzeniem ich do wolnego obrotu lub wywiezieniem poza granice Rzeczypospolitej Polskiej.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące powyższych składów, a w szczególności sposobu wykonywania nad nimi kontroli, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Opisy i plany cukrowni oraz jej urządzeń.

Art. 14. Przedsiębiorca, zamierzający przystąpić do wyrobu cukru w nowozbudowanej lub czynnej poprzednio cukrowni, obowiązany jest na cztery tygodnie przed rozpoczęciem produkcji złożyć w dwóch egzemplarzach właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów szczegółowy opis wszystkich budynków i pomieszczeń, wchodzących w skład cukrowni, oraz opis ich technicznego urządzenia. Opis ten zawierać powinien dane co do przeznaczenia każdego z oddziałów cukrowni oraz wyszczególnienie znajdujących się w niej maszyn, aparatów i przyrządów.

Do opisu należy dołączyć:

1) plan sytuacyjny cukrowni z uwidocznieniem przynależnych do niej budynków i pomieszczeń;

2) plan budynków, w których odbywać się będzie wyrób cukru, z oznaczeniem oddzielnie dla każdego piętra rozkładu wszystkich oddziałów cukrowni i znajdujących się w nich aparatów, maszyn, naczyń oraz przyrządów ze specjalnym uwzględnieniem pomieszczeń, podlegających urzędowemu zamknięciu (art. 18);

3) wykaz wszystkich naczyń, przeznaczonych do przechowywania wyrobów cukrowych i melasy, z podaniem ich kształtów oraz wymiarów geometrycznych i objętości w hektolitrach.

Art. 15. Po otrzymaniu opisu i planów, o których mowa w artykule poprzednim, urząd skarbowy akcyz i monopolów zarządzi w obecności przedsiębiorcy lub jego przedstawiciela sprawdzenie, czy urządzenie cukrowni odpowiada postanowieniom, przewidzianym w art. 12 niniejszego rozporządzenia i wydanym na jego podstawie przepisom wykonawczym oraz, czy przedłożony opis i plany zgodne są z rzeczywistym stanem rzeczy.

Przy uskutecznianiu powyższych czynności winien przedsiębiorca udzielać organom władz skarbowych wszelkich wymaganych wyjaśnień oraz dostarczać potrzebnych przyrządów i odpowiedniej pomocy przy sprawdzaniu wymiarów naczyń.

Sporządzony w dwóch egzemplarzach przez organa władz skarbowych protokół z dokonania wskazanych czynności, po uprzednim podpisaniu go przez przedsiębiorcę lub jego przedstawiciela, winien być przedłożony wraz z opisem i planami do zatwierdzenia właściwej władzy skarbowej drugiej instancji.

Po dokonanym zatwierdzeniu jeden egzemplarz protokółu wraz z opisem i planami należy skierować do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów, drugi zaś winien znajdować się w cukrowni w miejscu, dostępnym w każdej chwili dla organów władzy skarbowej, wykonywujących nadzór nad przebiegiem produkcji.

Art. 16. Wszelkie zmiany w stwierdzonym w sposób, przewidziany w artykule poprzednim, stanie urządzeń cukrowni mogą być uskuteczniane wyłącznie przed rozpoczęciem dalszych okresów fabrykacyjnych po uprzednim przedłożeniu właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów najpóźniej na dni czternaście przed przystąpieniem do wyrobu cukru szczegółowego opisu tych zmian, a w razie potrzeby — dokładnego opisu całej cu-

krowni i planów, przewidzianych w art. 14 niniejszego rozporządzenia.

W wypadkach wyjątkowych wolno jest, po uprzednim uzyskaniu zezwolenia urzędu skarbowego akcyz i monopolów, uskutecznić zmiany w urządzeniu cukrowni w czasie trwania okresu fabrykacyjnego.

Art. 17. Za okres fabrykacyjny w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się czas od 1 września jednego roku do 31 sierpnia roku następnego.

Art. 18. Zmiany w urządzeniach cukrowni, znajdujących się w obrębie pomieszczeń, podlegających urzędowemu zamknięciu, mogą być wprowadzone tylko po uprzednim uzyskaniu zezwolenia właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów.

Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia wykonawczego, czy i w jakich wypadkach poszczególne pomieszczenia cukrowni winny podlegać urzędowemu zamknięciu, oraz wyda specjalne przepisy, dotyczące wykonywania kontroli nad wskazanymi pomieszczeniami.

Zgłoszenie o rozpoczęciu wyrobu cukru.

Art. 19. Przedsiębiorca zamierzający przystąpić do wyrobu cukru, obowiązany jest oprócz opisu i planów, o których mowa w art. 14 niniejszego rozporządzenia, najpóźniej na cztery tygodnie przed rozpoczęciem produkcji przedłożyć właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów pełny wyciąg z rejestru handlowego firmy, na której rachunek prowadzona będzie cukrownia, oraz podać do wiadomości tegoż urzędu imię, nazwisko i miejsce zamieszkania kierownika cukrowni i jego zastępcy, odpowiedzialnych wobec władz skarbowych za przestrzeganie postanowień niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych.

Wszystkie zgłoszenia, podania i inne dokumenty, przeznaczone dla organów władz skarbowych, wykonywujących nadzór nad produkcją cukru, a także wszelkie księgi fabrykacyjne, prowadzone dla użytku władz skarbowych, mogą być podpisywane wyłącznie przez kierownika cukrowni lub jego zastępcę.

O wszelkich zmianach, podlegających ujawnieniu w rejestrze handlowym firmy, oraz o zmianach na stanowisku kierownika cukrowni lub jego zastępcy należy zawiadomić właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów najpóźniej w ciągu trzech dni od daty dokonanej zmiany.

Art. 20. Najpóźniej na trzy dni przed rozpoczęciem wyrobu cukru w bieżącym okresie fabrykacyjnym kierownik cukrowni lub jego zastępca obowiązany jest podać do wiadomości urzędu skarbowego akcyz i monopolów:

1) datę przystąpienia do produkcji względnie rafinowania cukru;

2) projektowaną ilość dziennego wyrobu;
3) terminy i godziny, w ciągu których odbywać się będzie ważenie cukru względnie rafinady.

Niezależnie od powyższego należy donosić bezzwłocznie urzędowi akcyz i monopolów:

1) o wszelkich przerwach w wyrobie cukru, trwających dłużej niż trzy doby oraz o wznowieniu robót po zakończeniu odnośnej przerwy;

2) o ukończeniu przerobu cukru i rafinady w bieżącym okresie fabrykacyjnym oraz

3) o zakończeniu ważenia powyższych produktów.

Art. 21. Odpisy wszelkich zgłoszeń i zawiadomień, składanych władzom skarbowym w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych, winny być przechowywane w cukrowni i przedkładane na każde żądanie organom władz skarbowych, wykonywującym kontrolę nad produkcją cukru.

Art. 22. Przystąpienie do wyrobu cukru w nowozbudowanej lub czynnej poprzednio cukrowni może nastąpić dopiero po uskutecznieniu w przepisanych terminach zgłoszeń i zawiadomień, przewidzianych w art. 14, 19 i 20, oraz po zatwierdzeniu w myśl art. 15 ust. 3 niniejszego rozporządzenia protokółu sprawdzenia wraz z opisem i planami przez władzę skarbową drugiej instancji.

Kontrola skarbowa.

Art. 23. W czasie trwania wyrobu cukru i rafinady pozostaje każda cukrownia pod stałym nadzorem skarbowym.

Po ukończeniu wyrobu nadzór dotyczyć będzie wyłącznie pomieszczeń, przeznaczonych do przechowywania produktów nie wykończonych oraz cukru gotowego, nie wywiezionego poza obręb cukrowni.

Art. 24. Organom władz skarbowych, powołanym do wykonywania kontroli nad produkcją, służy wolny dostęp o każdej porze dnia i nocy do wszelkich budynków i pomieszczeń, wchodzących w skład cukrowni oraz wolnego składu, do innych natomiast lokali fabrycznych tylko w czasie godzin pracy.

Podczas wykonywania czynności nadzorczych uprawnione są organa władz skarbowych do prze-

glądania i sprawdzania wszystkich książek fabrykacyjnych i technicznych, prowadzonych dla kontroli wyrobu cukru, dokonywania wszelkich analiz buraków i produktów i korzystania w tym celu bezpłatnie z urządzeń laboratorium fabrycznego.

Przy wykonywaniu kontroli nad ruchem osobowym i towarowym z cukrowni na zewnątrz uprawnione są organa władz skarbowych przedsiębrać w każdym czasie potrzebne w tym celu rewizje.

Kierownictwo cukrowni obowiązane jest udzielać organom władz skarbowych wszelkiej pomocy, niezbędnej do wykonywania czynności nadzorczych, przewidzianych w postanowieniach niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisach wykonawczych.

Art. 25. Kierownictwo cukrowni obowiązane jest dostarczyć bezpłatnie do użytku organów władz skarbowych, powołanych do wykonywania stałego nadzoru nad działalnością cukrowni, potrzebnych mieszkań z opałem i oświetleniem, położonych w obrębie cukrowni lub w najbliższym jej otoczeniu.

Nadto oddać należy do użytku wskazanych organów władz skarbowych odpowiedni lokal, znajdujący się w obrębie cukrowni i zaopatrzony w niezbędne urządzenia i przybory, potrzebne dla załatwiania czynności kancelaryjnych.

O stosowności pomieszczeń, dostarczonych w wykonaniu postanowień niniejszego artykułu, rozstrzyga właściwa władza skarbowa pierwszej instancji z wyłączeniem drogi sądowej.

Art. 26. Podczas pobytu w cukrowni organów władzy skarbowej, delegowanych czasowo do przeprowadzenia czynności rewizyjnych, kierownictwo cukrowni obowiązane jest do bezpłatnego udzielenia odpowiedniego i w miarę potrzeby ogrzanego lokalu z pościelą oraz do dostarczenia za odpowiednim wynagrodzeniem, którego wysokość w razie sporu oznaczy z wyłączeniem drogi sądowej władza skarbowa pierwszej instancji, podwody na przejazd do sąsiedniej cukrowni lub najbliższej stacji kolejowej.

Art. 27. O ile ze względu na urządzenie cukrowni powstaje konieczność powołania do stałego wykonywania nadzoru nad działalnością cukrowni więcej niż dwóch specjalnie w tym celu delegowanych urzędników, kierownictwo cukrowni obowiązane będzie do pokrywania wynikłych z tego powodu kosztów i wydatków. Szczegółowe postanowienia, dotyczące wykonania niniejszego przepisu, a w szczególności sposobu określenia wysokości wskazanych wydatków oraz kosztów, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Ważenie cukru dla celów podatkowych.

Art. 28. Wszelkie wyprodukowane zapasy cukru gotowego oraz rafinady winny być w miarę możności w ciągu dwudziestu czterech godzin po zakończeniu produkcji odważone na wadze legalizowanej i należycie sprawdzonej.

Określenie wagi cukru, wyrobionego w roztworach, a w szczególności syropu lub melasy, może być uskutecznione na podstawie miary i ciężaru gatunkowego lub w drodze analizy. Szczegółowe postanowienia w tym względzie wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 29. Ważenie i pakowanie cukru odbywać się powinno pod nadzorem przedstawiciela władzy skarbowej w porze dziennej między godziną szóstą rano i dziewiątą wieczorem.

Cukier zważony winien być umieszczony w oddzielnym magazynie, przeznaczonym do przechowywania gotowych i zważonych zapasów cukru, o ile możności bezzwłocznie, w każdym razie nie później, aniżeli przed przystąpieniem w dniu następnym do ważenia dalszych zapasów.

W przypadkach wyjątkowych władza skarbowa pierwszej instancji może zezwolić na ważenie cukru w godzinach nocnych.

O ile kierownik cukrowni nie zamierza w dniu, wyznaczonym dla ważenia cukru, przystąpić do uskutecznienia powyższej czynności, winien zaznaczyć o tym w księdze, przeznaczonej do zapisywania cukru odważonego, powiadamiając równocześnie o powyższym przedstawiciela władzy skarbowej, pod którego nadzorem odbywa się ważenie gotowych zapasów.

Art. 30. Sposób obliczenia wagi netto lub brutto poszczególnych gatunków wyrobionego cukru i rafinady (art. 2), jak również szczegółowe przepisy, dotyczące opakowania powyższych produktów oraz zapisywania odważonych zapasów do specjalnie w tm celu prowadzonej księgi, ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Sprawdzanie zapasów cukru.

Art. 31. Znajdujące się w magazynach cukrowni względnie wolnego składu gotowe zapasy cukru odważonego podlegają kontroli organów władzy skarbowej.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące sposobu wykonywania powyższej kontroli, w szczególności zaś sprawdzania ilości produktów, znajdujących się w cukrowni i magazynach, z danymi, ujawnionymi w księgach cukrowni lub wolnego składu, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 32. W razie stwierdzenia, iż znajdująca się w magazynach ilość cukru, podlegająca opłacie podatku spożywczego, jest mniejsza od ilości, wykazanej w księdze, kierownictwo zaś cukrowni lub wolnego składu nie wykaże, iż brakujące zapasy zostały wywiezione z magazynów w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami, względnie uległy zniszczeniu wskutek jakiegokolwiek wypadku, stwierdzonego w drodze protokólarnej przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów, ilość powyższą należy bezzwłocznie ujawnić w księgach cukrowni lub wolnego składu i uiścić od niej podatek spożywczy w ciągu trzech dni od daty dokonanego sprawdzenia.

O ile natomiast zostanie stwierdzone, iż w magazynach znajduje się większa ilość zapasów od wykazanej w księgach cukrowni lub wolnego składu, władza skarbowa zarządzi bezzwłocznie zapisanie do ksiąg stwierdzonej nadwyżki celem należytego opodatkowania takowej przy wprowadzeniu jej do wolnego obrotu.

Art. 33. O ile przed wprowadzeniem do wolnego obrotu cukier, podlegający opłacie podatku spożywczego, ulegnie w magazynach, w wolnym składzie, względnie w drodze do cukrowni lub wolnego składu, zniszczeniu wskutek jakiejkolwiek przyczyny, stwierdzonej protokólarnie przez urząd skarbowy akcyz i monopolów, cukier powyższy skreśla się z ksiąg cukrowni lub wolnego składu.

Skreślenie powyższe może jednak nastąpić tylko w tym przypadku, o ile zdarzenie, które spowodowało zniszczenie cukru, zostało w ciągu dwudziestu czterech godzin od daty ujawnienia podane do wiadomości właściwemu ze względu na miejsce zdarzenia urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów.

Wywóz wyrobów cukrowych.

Art. 34. Wywóz cukru, nie zwolnionego od podatku spożywczego, z cukrowni lub wolnego składu może nastąpić w zasadzie tylko po uprzednim uiszczeniu podatku spożywczego lub jego zakredytowaniu.

Dopuszczalne jest wywiezienie cukru, nie zwolnionego od podatku, bez uprzedniego uiszczenia lub zakredytowania przypadającej z tego tytułu należności:

1) z jednej cukrowni do drugiej lub z wolnego składu do cukrowni celem dalszego przerobu;

2) z cukrowni do wolnego składu;

3) z jednego wolnego składu do drugiego.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące warunków, które winny być przestrzegane przy wywożeniu oraz transportowaniu cukru, zwolnionego od podatku, oraz cukru, podlegającego opłacie podatku, wywiezionego bez uprzedniego uiszczenia lub zakredytowania przypadającej z tego tytułu należności, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 35. Wywóz zapasów cukru z cukrowni lub wolnego składu w każdym razie może nastąpić tylko po uprzednim powiadomieniu o powyższym przedstawiciela władzy skarbowej, wykonywującej stały nadzór nad działalnością cukrowni lub wolnego składu.

Przedstawiciel władzy skarbowej obowiązany jest przede wszystkim ustalić, czy, stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia, cukier zgłoszony do wywozu podlega opłacie podatku spożywczego, i w wypadku twierdzącym sprawdzić, czy podatek powyższy został uiszczony, względnie zakredytowany.

W każdym razie wszelkie zapasy cukru, wywożonego z cukrowni lub wolnego składu, winny być uprzednio dokładnie sprawdzone przez przedstawiciela władzy skarbowej na podstawie danych, zawartych w księgach cukrowni lub wolnego składu, zarówno co do liczby, jak i numerów opakowań z cukrem, jako też ogólnej wagi netto i brutto odnośnego transportu.

Szczegółowe postanowienia w tym względzie wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 36. O ile cukier, po uprzednim wprowadzeniu go do wolnego obrotu, zostanie następnie zwrócony do tej samej cukrowni celem dalszej przeróbki, należy bezzwłocznie zwrócone zapasy cukru odważyć w obecności przedstawiciela władzy skarbowej, wykonywującej stały nadzór nad działalnością cukrowni, uczynić o powyższym wzmiankę w księgach kontroli i z dokonania wskazanych czynności sporządzić urzędowy protokół.

Po uskutecznieniu formalności przewidzianych w ustępie poprzednim, należność, uiszczona tytułem podatku spożywczego od powyższych zapasów cukru, winna być na żądanie kierownictwa cukrowni zwrócona, w wypadku zaś zakredytowania takowej podlega bezzwłocznemu skreśleniu.

Art. 37. Wywóz cukru i produktów cukrowych z cukrowni lub wolnego składu, jako też przywóz powyższych wyrobów do cukrowni lub wolnego składu odbywać się może wyłącznie w porze dziennej między godziną szóstą rano a szóstą wieczorem.

W wyjątkowych wypadkach może urząd skarbowy akcyz i monopolów udzielić zezwolenia na uskutecznienie wywozu lub przywozu o innej porze dnia lub nocy.

Księgi kontroli.

Art. 38. Kierownictwo cukrowni obowiązane jest prowadzić następujące księgi kontroli:

1) księgę, przeznaczoną do zapisywania cukru odważonego;

2) księgę, przeznaczoną do zapisywania cukru sprowadzonego z innych cukrowni lub wolnych składów;

3) księgę surowej fabrykacji;

4) księgę kontroli kredytów, przyznanych fabryce.

Art. 39. Księgi, wymienione w artykule 38 niniejszego rozporządzenia, winny być przed ich użyciem ponumerowane i poświadczone przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów.

Wzory powyższych ksiąg oraz sposób ich prowadzenia ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

W miarę potrzeby władny jest nadto Minister Skarbu zarządzić prowadzenie innych ksiąg, niezbędnych do wykonywania kontroli nad działalnością cukrowni.

Art. 40. Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia wykonawczego rodzaje i sposób prowadzenia ksiąg, niezbędnych do wykonywania nadzoru nad działalnością wolnych składów.

ROZDZIAŁ III.

Postanowienia, dotyczące wykonywania kontroli nad hurtowym handlem oraz przerabianiem cukru.

Art. 41. Osoby oraz przedsiębiorstwa, trudniące się hurtowym handlem cukru, względnie przerabianiem tego produktu, muszą posiadać dowody nabycia znajdującego się u nich cukru, w szczególności zaś faktury oraz rachunki, na których winno być uwidocznione pochodzenie cukru oraz numery partii względnie opakowań.

Dowody powyższe przedstawiać należy na każde żądanie właściwych organów władzy.

Art. 42. Wszystkie zakłady i pomieszczenia, w których odbywa się hurtowy handel lub przemysłowy przerób cukru, podlegają nadzorowi władz skarbowych.

Szczegółowe postanowienia, dotyczące wykonywania powyższego nadzoru, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

ROZDZIAŁ IV.

Postanowienia końcowe.

Art. 43.. Na żądanie organów skarbowych, powołanych do wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia, obowiązane są władze i instytucje państwowe oraz samorządowe tudzież zarządy kolei i innych przedsiębiorstw, trudniących się przewozem ładunków, udzielać władzom skarbowym niezbędnej pomocy, przedstawiać potrzebne dokumenty oraz asystować przy spełnianiu przez nie urzędowych czynności.

Szczegółowe postanowienia w tym względzie ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego, wydanego w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 44. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 45. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem 20 września 1927 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy o podatku od cukru.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 maja 1946 r. Nr 19, poz 134).

123

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 maja 1946 r.

o *utworzeniu Komitetu Redakcyjnego wydawnictwa obowiązujących przepisów w zakresie skarbowości.*

§ 1. Tworzy się Komitet Redakcyjny wydawnictwa obowiązujących przepisów w zakresie skarbowości w składzie 5 członków stałych.

§ 2. Do Komitetu Redakcyjnego wchodzą ponadto przedstawiciele poszczególnych działów służby w sprawach, dotyczących danego działu służby.

§ 3. Zadaniem Komitetu Redakcyjnego jest opracowanie wydawnictwa obowiązujących przepisów w zakresie skarbowości oraz utrzymywanie tego wydawnictwa w stałej aktualności przez wydawanie odpowiednio skonstruowanych uzupełnień.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKAT

o zmianach w organizacji urzędów celnych.

W uzupełnieniu komunikatu, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 1 z dnia 30 stycznia 1946 r., Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości wykaz nowootwartych urzędów celnych i ich oddziałów w czasie od 1.I. do 31.III. 1946 r.

I. Podległe Dyrekcji Ceł w Gdańsku:

L. p.	Nazwa urzędu lub posterunku celnego	Rodzaj urzędu	Uprawnienia urzędu celnego	Godziny urzędowania w porze letniej	Godziny urzędowania w porze zimowej
1	2	3	4	5	
1.	Urząd celny w Braniewie	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15	8 — 15
				dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej	
2.	W urzędzie celnym w Kołobrzegu: Oddział: Kolejowo-Celny	morski i kolejowy	I klasy	8 — 15	8 — 15
3.	W urzędzie celnym w Elblągu: Oddział: Port rybacki Świteź	morski	I klasy	8 — 15	8 — 15
				dyżury dostosowane do wyjazdu i powrotu kutrów rybackich	

II. Podległe Dyrekcji Ceł w Warszawie:

L. p.	Nazwa urzędu lub posterunku celnego	Rodzaj urzędu	Uprawnienia urzędu celnego	Godziny urzędowania w porze letniej	Godziny urzędowania w porze zimowej
1	2	3	4	5	
1.	Urząd Celny w Bartoszycach	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15	8 — 15
2.	Urząd Celny w Korszach	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15	8 — 15
3.	W urzędzie celnym w Białymstoku: Oddział Pocztowo-celny	wewnętrzny kolejowy i pocztowy	I klasy	8 — 15	8 — 15

III. Podległe Dyrekcji Ceł w Krakowie:

L. p.	Nazwa urzędu lub posterunku celnego	Rodzaj urzędu	Uprawnienia urzędu celnego	Godziny urzędowania w porze letniej	Godziny urzędowania w porze zimowej
1	2	3	4	5	
1.	Urząd celny w Bełżcu	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15	8 — 15
				Przyjmowanie pociągów osobowych w przywozie i wywozie oraz odprawa podróżnych przez całą dobę	
2.	Urząd celny w Chochołowie	graniczny drogowy	II klasy	7 — 12 14 — 19	8 — 12 14 — 17

Urząd Celny w *Hrubieszowie* został zlikwidowany.

IV. Podległe Dyrekcji Ceł w Poznaniu:

L. p.	Nazwa urzędu lub posterunku celnego	Rodzaj urzędu	Uprawnienia urzędu celnego	Godziny urzędowania w porze letniej	Godziny urzędowania w porze zimowej
1	2	3	4	5	
1.	Urząd celny w Grudziądzu	wewnętrzny kolejowy	I klasy	w dnie powszednie 8 — 15	8 — 15

V. *Podległe Dyrekcji Ceł w Gliwicach:*

L. p.	Nazwa urzędu lub posterunku celnego	Rodzaj urzędu	Uprawnienia urzędu celnego	Godziny urzędowania w porze letniej	Godziny urzędowania w porze zimowej
1	2	3	4	5	
1.	W urzędzie celnym w Głąbczycach: Oddział drogowy Piotrowice	graniczny kolejowy i drogowy	I klasy	7 — 12 14 — 19	8 — 12 13 — 17
2.	Urząd celny w Barści (Forst)	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15 w służbie zewnętrznej w zależności od ruchu kolejowego	8 — 15
3.	Urząd celny w Chałupkach z oddziałami drogowymi: 1) Chałupki-Droga 2) Pietraszyn	graniczny kolejowy i drogowy	I klasy	w urzędzie 8 — 15 w oddziałach: 7 — 12 14 — 19	 8 — 15 8 — 12 13 — 17
4.	Urząd celny we Frydlancie	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15 w służbie zewnętrznej w zależności od ruchu kolejowego	8 — 15
5.	Urząd celny w Ścinawie Średniej	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15 w służbie zewnętrznej w zależności od ruchu kolejowego	8 — 15
6.	Urząd celny w Kudowej z oddziałem drogowym: Kudowa Słone	graniczny kolejowy i drogowy	I klasy	8 — 15 w służbie zewnętrznej w zależności od ruchu kolejowego; w oddziale: 7 — 12 14 — 19	8 — 15 8 — 12 13 — 17
7.	Urząd celny w Lubawsku	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15 w służbie zewnętrznej w zależności od ruchu kolejowego	8 — 15
8.	Urząd celny w Kaławsku	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15 w służbie zewnętrznej w zależności od ruchu kolejowego	8 — 15
9.	Urząd celny w Ustroniu	graniczny kolejowy	I klasy	8 — 15 w służbie zewnętrznej w zależności od ruchu kolejowego	8 — 15

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Białymstoku została skradziona pieczęć urzędowa z godłem państwowym i napisem w otoku: „Izba Skarbowa w Białymstoku Kontroler Skarbowy N. 44".

Pieczęć tę unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że rewidentowi skarbowemu Brygady Ochrony Skarbowej w Kościerzynie została skradziona pieczęć urzędowa do laku z godłem państwowym i napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa 279".

Pieczęć tę unieważnia się.

KOMUNIKAT

o *unieważnieniu pokwitowań sekwestratorskich.*

Ministerstwo Skarbu unieważnia niniejszym zgubione w urzędzie skarbowym w Mławie pokwitowania sekwestratorskie oznaczone numerami od 083875 b do 083880 c.

Cena numeru niniejszego zł 45.—. **Prenumerata miesięczna zł. 30.—**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Druk. „AUTOMA", Warszawa, Wileńska 7.